

Adrian Vlad Vicenţiu

Jocul Zeilor

EPISODUL I

Un oftat de uşurare aproape imperceptibil ieşi din pieptul căpitanului Birmaq în timp ce acesta se aşeză mai comod în braţele primitoare ale unuia dintre fotoliile aflate în încăpere. Niciunul dintre cei prezenţi acolo nu-i acordă vreo clipă de atenţie după cum nu păreau să fie prea interesaţi nici de lucrurile cu care se îndeletniceau. Greutatea care a dispărut dintre ei poate fi observată şi cu ochiul

liber. Arată ca nişte copii care tocmai au terminat şcoala şi se pregătesc să meargă acasă, gândi căpitanul. Umbra zâmbetului ce îi răsări pentru o clipă pe buze era cea a drumeţului care îşi îndeamnă picioarele trudite atunci când descoperă pe neaşteptate, după o curbă, capătul unui drum îndelungat la care a purces. Până acum ne-am încadrat bine în program în ciuda pesimismului lui Darius. Mai avem doar un ultim hop dar ce era mai greu a trecut, îşi mai spuse el lăsând loc din nou zâmbetului ascuns.

Câteva clipe mai târziu, ca de fiecare dată când ajungea în acest moment al călătoriei, senzaţii binecunoscute îl asaltară. Gonind parcă stresul, sângele începu să-şi facă simţită prezenţa, croindu-şi drum prin degetele vlăguite de trecerea timpului, încleştate până atunci de jilţ. Migrena sâcâitoare, ecou dureros al oboselii acumulate, se disipă rapid până aproape de dispariţie în timp ce mii de furnicături mărunte începură să-i mărşăluiască prin tot corpul. Un alt oftat, dar nu de uşurare, luă locul celui dintâi – spectrul bătrâneţii începuse să devină tot mai ameninţător.

Cu toate acestea se simţea relaxat. Mai mult chiar, odată cu revenirea la o viteză de croazieră, normală, încercă să-şi lase gândurile să cutreiere libere, departe de orice probleme. Şi reuşi. Atmosfera de vacanţă prezentă printre oamenii săi puse stăpânire şi pe el. Furat de amintiri observă numai într-un târziu prezenţa pasagerului din faţa sa. Cu ochii mijiţi, îi aruncă o privire furişă şi iscoditoare, pe jumătate intrigată, pe jumătate amuzată.

Un sentiment nelămurit pe deplin, ca o atingere nostalgică a unor umbre din trecut, îl detaşa de realitate ori de câte ori se întâmpla să se găsească în apropierea lui Angir. Evadările de acest gen erau însă ca nişte capsule tonice, energizante care îi umpleau ochii de luminiţe tainice ce îi iradiau pe faţa prematur bătută în riduri adânci. Sursa acestor stări fortifiante, neştiutoare, alterna paşii măsuraţi ai unui dute-vino ca de metronom, cu pauzele îngândurate petrecute în faţa ecranului panoramic al navei, având privirea pierdută, aţintită în spaţiu asupra unui punct numai de el cunoscut.

Nu putea să-şi dea seama de ce se simţea atât de legat de el. De fapt, ştia prea bine dar încă refuza cu încăpăţânare să-şi accepte sentimentele. Ar fi fost o contradicţie flagrantă cu perceptele în mijlocul cărora crescuse. Îi mai răsunau parcă şi acum în urechi primele cuvinte cu care i se adresase mentorul său, atunci când fusese acceptat la o vârstă fragedă în rândul Independenţilor: “Profitul este cheia existenţei noastre. Tot ceea ce avem mai bun în noi trebuie pus fără cumpănire în atingerea acestui scop. Gândurile, sentimentele, visele tale sunt corecte în măsura în care converg cu ideea de profit. Mai înţeles?”

Îşi sacrificase întreaga viaţă pentru aceasta. Dar nu reuşiseră să-l schimbe într-un mod definitiv. Nu ar fi trebuit să aibă aceste “sentimente deviante”, cum le numeau ei. Dar niciodată în sinea lui nu se considerase un îndoctrinat, indiferent despre ce ar fi fost vorba, şi tot ceea ce se străduiseră cu atâta zel să formeze în el nu fusese decât o pojghiţă care înghiţise temporar eul său lăuntric. Cert era că pe măsură ce înaintase în vârstă îi era tot mai clar că nu devenise unul de-al lor.

Dincolo de toate acestea, ceea ce îi atrăsese de la bun început atenţia căpitanului, aducându-i aminte de propria-i tinereţe, era privirea directă şi tăioasă a tânărului, energia care deborda la fiecare mişcare a acestuia. Altfel, înalt şi slăbuţ, cu o claie de păr roşcat şi sârmos ce nu asculta deloc de nici un fel de piaptăne, Angir nu părea să se evidenţieze prea mult faţă de alţi tineri de vârsta lui.

– La urma urmei nu-i treaba mea şi n-ar trebui... mormăi el destul de tare, căutându-şi pipa şi punga de tutun prin buzunare, oprindu-se însă brusc când observă mina întrebătoare cu care îl privea secundul.

În ultima vreme i se întâmpla din ce în ce mai des să vorbească de unul singur fără să-şi dea seama. Alt semn al vârstei. Oamenii se uită la mine din ce în ce mai îngrijoraţi. Oare a venit vremea să renunţ definitiv? Oftă din nou.

Nu mai avea energia de odinioară dar experienţa şi autoritatea sa în rândul oamenilor erau încă de neînlocuit. Era obligat să continue.

Zumzetul şoaptelor ce plutea leneş pe puntea principală se sparse brusc, tulburând gândurile căpitanului, când secundul anunţă:

– Ne apropiem de sistemul solar destinaţie, căpitane. Ar trebui să încetinim viteza pentru a nu avea nici un fel de probleme cu Gardienii de Sistem, îl avertiză el cu vocea celui care ştie că intervine într-un moment inoportun.

– Ce fel de probleme pot să ne pună? Nu e doar un control de rutină? îl chestionă mirat Angir pe căpitan.

Tânărul se întoarse contrariat spre Birmaq dar acesta nu dădu nici un semn că ar fi auzit intervenţia secundului sau întrebările lui Angir.

În locul răspunsului aşteptat, întrebări.

– Ai mai făcut vreodată o astfel de călătorie? nu-şi putu înfrânge curiozitatea secundul.

– Nu, recunoscu simplu Angir.

– Şi niciodată nu ţi-ai dorit? N-ai vrut să vezi cum e acolo, afară? N-ai mai fost în nici un alt loc în afară de Sagius II? îl bombardă secundul fără să răsufle.

– E un interogatoriu cumva? se răsti Angir către secund.

Căpitanul interveni pentru prima dată, împăciuitor, făcându-i semn secundului să-şi vadă de treaba lui:

– Nici pe departe. Este doar curios. Nu ni se întâmplă prea des să avem pasageri, îi explică el. Tu eşti o excepţie notabilă, la fel ca şi curiozitatea lui de adineaori, se scuză el, încruntându-se apoi uşor înspre secund.

– Excepţie notabilă? întrebă Angir cu o mină amuzată. Mi se pare normal de vreme ce mă aflu pe o navă comercială şi nu una de pasageri.

– Nu e totul atât de normal pe cât îţi închipui. Teoretic, oricine poate călători prin spaţiu dacă doreşte, însă practic, doar cei ce îndeplinesc anumite condiţii nescrise, reuşesc acest lucru. Poţi să vrei să pleci, aşa, pur şi simplu, dar tot aşa de simplu ai fi refuzat sau şi mai rău poţi fi luat în observaţie, îi răspunse cu o tonalitate sumbră Birmaq. Inclusiv dacă alegi să călătoreşti cu o navă de pasageri, zâmbi el amar.

– Vrei să spui că până acum am trăit într-un fel de închisoare mai mare fără să-mi dau seama de lucrul ăsta? îl tachină Angir în continuare pe căpitan.

– Eşti pe aproape. Atâta timp cât nu vrei să pleci nicăieri şi nu te interesează problema poţi să-ţi petreci întreaga viaţă fericit, acolo unde ai început-o. Neştiutor dar fericit. Ca un deţinut care nu-şi cunoaşte condiţia. Prizonierul dintr-o închisoare ştie că e reţinut acolo şi că nu poate pleca. E păzit de gardieni, are în faţă gratiile celulei. Şi mai presus de toate e vinovat de ceva. Tu probabil nu ai avut acest sentiment, nu?

Angir clătină din cap răspunzând negativ la întrebare. Amuzamentul încă i se mai citea în priviri dar după răspunsul dat de Birmaq îşi dădu seama că acesta vorbeşte cât se poate de serios. Discuţia promitea să îi dezvăluie câteva necunoscute cu care se luptase de la începutul acestei ciudate călătorii. Cu atât mai bine.

Totuşi nu reuşise încă să se dumirească unde vrea să ajungă bătrânul. Acesta continuă să se explice:

– Închipuieţi o colivie mai mare cu nişte zăbrele invizibile. Pasărea dinăuntru nu conştientizează că e închisă. Şi chiar dacă se loveşte de gratii de cele mai multe ori nu-şi dă seama de rostul lor.

– Cum e posibil aşa ceva? întrebă contrariat tînărul.

Să fie oare atât de ignorant pe cât pare? Sau e doar un joc de-al lui? Birmaq nu dădu curs niciuneia dintre întrebările nerostite, pregătindu-se doar să-i ofere o explicaţie exactă şi succintă a modului în care decurgeau lucrurile:

– Ai auzit de Compania de Transporturi şi Comunicaţii presupun, nu? reluă el.

– Cred că am auzit de ei.

– Ăsta-i numele cel mai frecvent folosit. De obicei poartă denumiri diferite în locuri diferite. Tocmai pentru a nu trezi bănuieli. Dar de fapt toate reprezintă una şi aceeaşi afacere sau cum vrei tu s-o numeşti. Şi fără nici un echivoc, continuă el, modul în care cei de la CTC înţeleg să-şi gestioneze treburile în domeniu miroase de la depărtare a putere discreţionară. Deţin monopolul absolut în domeniu şi controlează cu stricteţe spaţiul, dar până la a sancţiona drastic orice fel de abatere aşa cum înţeleg ei s-o facă… cam aşa stau lucrurile…

Angir nu spuse nimic începând să perceapă gravitatea spuselor căpitanului.

– Întreaga Federaţie nu e altceva decât o blestemată de închisoare, izbucni brusc bătrânul, atrăgând atenţia tuturor.

Înfruntă rând pe rând privirile aruncate asupra lui continuând apoi mai liniştit:

– Înţelegi acum că o să trebuiască să le dăm o explicaţie pentru omul în plus, adică pentru tine, dacă o să te observe la bord. Şi nu ar fi bine pentru nimeni. “Explicaţie” e un surogat pentru metodele lor de chestionare, încheie el cu un aer mohorât.

Asta era deci problema. Toată tăcerea asta din jurul meu începe să prindă contur în sfârşit.

– Dar am înţeles că formalităţile mele trebuiau să fie gata până la plecarea navei, altfel n-aş mai fi fost acum aici. Mi s-a spus că nu există nimic mai simplu decât asta, încercă el o explicaţie liniştitoare. Măcar Poha m-a avertizat că voi fi pe picioarele mele foarte curând.

Birmaq îşi întoarse privirea către secund, fără a-i mai răspunde tânărului, şi îi spuse agasat:

– Eu o să-l duc de aici pe Angir pentru a-l feri de privirea şi întrebările inopinante ale Gardienilor. Preia comanda şi pregăteşte-te pentru formalităţile de control.

– Am înţeles, căpitane.

Ridicându-se greoi din fotoliu se întoarse către Angir care privea în continuare întrebător la el:

– Vino cu mine. Vei sta ascuns în compartimentul meu de dormit până după plecarea lor. Ajunge doar o simplă bănuială din partea Gardienilor pentru a ni se refuza trecerea mai departe iar eu exact de asta nu am nevoie.

Nici nu ieşiseră bine din sala de comandă şi Angir deschise subiectul care-l frământase de fapt până atunci:

– Cum e căpitane? Poţi să-mi spui mai multe lucruri despre ea? spuse el încetinindu-şi paşii.

– Despre… ea? Nu înţeleg la ce te referi! veni răspunsul după o pauză scurtă, răstimp în care Birmaq se opri dea binelea uitându-se foarte mirat la interlocutorul său.

– Despre Terra! Nu într-acolo ne îndreptăm? reluă discuţia Angir însufleţindu-se brusc. Am auzit că nu ai fi la prima călătorie spre Pământ şi speram să aflu câte ceva de la tine căci pe Sagius II nimeni nu ştie nimic. Până şi Baza Centrală de Date a Federaţiei nu are decât câteva informaţii nesemnificative cu privire la ea.

Un noian de gânduri şi întrebări se abătu asupra căpitanului odată cu ultimele cuvinte ale lui Angir. Accesul în Baza Centrală de Date nu putea fi făcut de oricine. Cum a ajuns puştiul acolo? Ce fel de informaţii căuta? Cu câteva momente în urmă spuse-se că nu părăsise niciodată Sagius II. Şi chiar dacă primise informaţiile de la altcineva tot apăruseră destule semne de întrebare care să-l facă circumspect. Cu toate asigurările date de Poha, câteva lucruri simple trebuiau puse cap la cap şi lămurite înainte de a mai oferi orice fel de informaţii acestuia.

Se putea ca tînărul să nu fie nimic mai mult decât ceea ce pretinse-se că este. Sau dimpotrivă. Se putea ca sub aparenţe să se ascundă şi altceva. Naivitatea afişată, falsul interes, manifestat atât cât trebuia, faţă de securitatea tuturor în ceea ce priveşte Gardienii sau acum Terra, puteau fi doar manevre menite să-i distragă atenţia. Nici acum nu ştia sigur ce hram poartă Angir. Se linişti însă puţin la gândul că în ciuda simţămintelor pe care tânărul i le crea, atenţia şi judecata nu îi erau afectate prea mult de acestea. Sau poate devenise el paranoic. Nu mai era sigur de nimic.

– De ce crezi că nu aş fi la prima călătorie spre Terra? îl întrebă el.

– Oamenii tăi mi-au spus că faci curse regulate pe aici. Şi cred că şi preaonorabilul Poha a menţionat ceva. Nu am vrut să par indiscret dar cînd le-am cerut să-mi spună câte ceva despre Terra mi-au spus că tu eşti cel mai în măsură să-mi răspunzi, deoarece cunoşti cele mai multe lucruri. Şi eşti cel mai vechi pe ruta asta.

Au procedat aproape corect. Nu trebuiau să ofere informaţii mai mult decât era necesar, unuia despre care nu ştiu mai nimic. Am să le atrag atenţia pe viitor asupra acestui lucru. Nu-i nici o problemă, continuă el zâmbind. Ce fel de informaţii ai vrea să ştii despre ea? mai adăugă, hotărându-se să i le ofere doar pe acelea seci, fără valoare, care nu l-ar fi condus pe Angir prea aproape de activitatea lor în zonă. Din fericire acesta veni în întâmpinarea gândurilor lui.

– Nimic extraordinar. Ceea ce vroiam să aflu sunt doar câteva informaţii generale, de genul celor care le-ai găsi într-un ghid planetar obişnuit, dacă există aşa ceva despre Pământ.

– Hmm… Nu ştiu cât va conta pentru tine şi nu vreau nici să te descurajez sau să te dezamăgesc dar nu cred că Terra este o alegere prea fericită pentru un voiaj. Chiar dacă eşti un căutător de artefacte, aşa cum susţii, gândi el. Pentru mine nu este decât un loc unde nu mi-

ar place să zăbovesc prea mult. Poate ţie îţi va plăcea, la fel ca unora dintre oamenii mei, dar mă tem că la timpul petrecut de ei aici au observat numai partea exotică a lucrurilor. În orice caz, primele impresii pe care o să ţi le formezi la faţa locului o să te edifice îndeajuns. O să vezi, îi răspunse cât se poate de evaziv căpitanul, reluându-şi mersul.

– Sunt de acord cu tine, zise tânărul alăturându-i-se. Am învăţat să-i ascult pe alţii dar niciodată să nu privesc lucrurile prin ochii lor decât atunci când nu am încotro sau când vreau să-i cunosc mai bine, spuse el mirându-se de uşurinţa cu care îşi dezvăluia gândurile în faţa căpitanului.

Birmaq continuă să meargă, trăgând din când în când din pipă, răstimp în care Angir aşteptă răbdător. În cele din urmă reluă:

– Nu sunt prea multe de spus. Mai mult de jumătate din uscatul planetei este nelocuit sau nelocuibil. Băştinaşii sunt risipiţi pe restul Terrei dar nu formează aglomeraţii umane foarte mari. Cea mai răsărită comunitate pământeană nu depăşeşte în număr populaţia unui habitus mediu de pe Sagius II. Terra nu mai e astăzi decât o planetă în cădere liberă… Istoria acestor locuri spune însă că în trecutul îndepărtat ar fi fost o civilizaţie înfloritoare, ba chiar mai mult, că de aici ar fi pornit Marea Aventură a Spaţiului…

– Da, desigur, îl întrerupse zeflemitor Angir. Nu cred că este cazul să mă confunzi cu cine ştie ce turist dornic de informaţii senzaţionale, căpitane. Ştiu că fiecare planetă are istoria ei, mai mult sau mai puţin întreţesută cu legende, dar încă nu am auzit de vreuna care să susţină că a fost la originea Marii Aventuri. M-am interesat mai îndeaproape de această problemă. Cât despre istoria Pământului, probabil sunt numai nişte bazaconii istorice bune de spus vizitatorilor creduli, care chiar vor să creadă sideraţiile astea.

– Istoria este mai mult decât vrei tu să crezi, spuse căpitanul. Poate pentru tine nu reprezintă decât nişte evenimente demult trecute, care şi-au pierdut importanţa astăzi, dar care rămân în memoria tuturor, accentuă Birmaq, sau nişte obiecte prăfuite uitate printr-un muzeu, dar într-un fel, fără ea, existenţa noastră s-ar abrutiza în neant. În timp, am uita unii de alţii, ne-am închide în noi, şi în locul Federaţiei de astăzi am avea probabil doar o mulţime de lumi atomizate, necunoscute una alteia, fără viitor şi fără trecut. Cu toate că şi acum ar exista loc pentru mai bine...

– Modul acesta de a vedea lucrurile mi se pare puţin cam exagerat şi pesimist, replică Angir de data aceasta cu toată seriozitatea.

– Da, dar ai înţeles ceea ce am vrut să-ţi spun. Nu toate lucrurile sunt apreciate la adevărata lor valoare.

– Uiţi căpitane că am o pregătire în domeniu...

Birmaq se opri scoţând dintr-un buzunar o cutiuţă plată pe care o scutură lăsând să se audă un zgomot înfundat:

– Ce vezi?

– O cutie roşie.

– Iar eu una albastră, replică el întorcând cutiuţa pe cealaltă parte. Vezi, fiecare poate să vadă doar o anumită parte, niciodată întregul chiar dacă pretinde acest lucru. Aşa e şi istoria. O cunoaştem doar parţial şi subiectiv. Suntem subiectivi până în cele mai mărunte afirmaţii. Chiar şi cei care o mai studiază, spun ei la modul obiectiv, sunt asemenea nouă. Istoria însă este dincolo de subiectivism sau obiectivism, ea pur şi simplu este. La urma urmei ea este cea care ne studiază pe noi. Mi-ar place să pot inversa rolurile. Şi, scutură el cutiuţa lăsând să se audă din nou zgomotul înfundat, oricum sunt puţini aceia care reuşesc să arunce o privire înăuntru.

Angir păru să mediteze la cele spuse de căpitan vru să spună ceva dar se răzgândi. Acum o detestă iar după câteva momente îi ia apărarea. Planeta asta devine, cu cât ne apropiem din ce în ce mai ciudată.

După câteva minute se opriră în faţa unei uşi care se deschise silenţioasă în faţa lor. Intră înăuntru, iscodind cu ochi curioşi întreaga încăpere. Nimic deosebit. Dimpotrivă putea spune că ocupantul ei ducea o viaţă austeră.

– Am ajuns, spuse căpitanul. Rămâi aici până voi trimite pe cineva care să te anunţe că totul este în regulă.

Dădu să plece, apoi se întoarse cu o faţă gânditoare către tânăr care încă mai stătea în cadrul uşii:

– Era să uit cel mai important lucru. De ceea ce trebuie să ţii seama în primul rând pe Terra este rolul extraordinar pe care-l joacă religia. O să-ţi dai seama de asta în momentul în care-i vei cunoaşte pe Slujitori, preoţii ce oficiază în templele locale.

Îşi aprinse pipa şi cu capul învăluit de unduirile fantomatice ale unui norişor de fum aromat plecă agale către punte. Discuţia cu Angir îi reaminti împrejurările ciudate în care îşi făcuse apariţia călătorul său.

În tot răstimpul în care hoinărise prin cele mai negândite colţuri ale spaţiului, cum îi plăcea să spună, era pentru prima oară când i se cerea un astfel de riscant şi neobişnuit serviciu. Neobişnuit deoarece venea din partea unuia dintre cei mai importanţi clienţi ai săi, o persoană influentă, cu multe relaţii, care şi-ar fi putut rezolva mult mai uşor problema fără să apeleze la serviciile lui. Riscant, fiindcă obişnuia să cântărească bine lucrurile înainte de a lua o decizie iar acum intrase legat la ochi în toată povestea asta.

Era a doua oară când o decizie luată în pripă avea să-i schimbe viaţa.

Întâia oară, ezitase frământat de nelinişti, între a continua ca Independent şi a lăsa locul altuia. Era unul dintre cei care avuseseră norocul sau ghinionul, nu putea să-şi dea seama bine de asta, de a se număra printre Independenţi. Iniţial avuse-se de gând să se retragă undeva - nici el nu ştia prea bine unde - undeva unde să nu mai simtă la fel de acut trecerea timpului care începuse să se insinueze în trupul altădată puternic, apăsându-l cu greutatea anilor. Ar fi vrut să ducă o viaţă tihnită, atât cât îi mai rămăsese, dar i se oferise oportunitatea de a face contrabandă cu tutun. Şansa de a purta o ultimă bătălie cu timpul, cum o considerase el. Şi acceptase fără a se gândi prea mult la urmări.

“Contrabanda” nu era decât un nume pompos, pe care-l luase în derâdere, pentru o acţiune lipsită de orice fel de primejdii. Era, într-adevăr o treabă facilă, care se dovedise de cele mai multe ori plictisitoare, deşi exploatarea şi comercializarea tutunului erau interzise din timpuri imemoriale. Unii spuneau că înainte chiar de plecarea primilor oameni în Marea Aventură a Spaţiului. Dar ca dintotdeauna, existaseră indivizi care îşi făcuseră un mod de viaţă cu astfel de ocupaţii interzise. Lui i se părea o slujbă nici mai bună nici mai rea decât altele. Şi cine să ţină cont de o lege arhaică?

Oricum din câte ştia el şi din câte îi spuseseră Slujitorii, tutunul era aproape cu desăvârşire necunoscut cu câteva excepţii minore: cele câteva planete, cu care făcea contrabandă, izolate unele de altele. Dacă mai punea la socoteală că doar el şi alţi câţiva se ocupau cu aşa ceva, chiar nu avea de ce să-şi facă griji prea mari. Riscul era mic însă exista.

A doua oară era acum. Ar fi refuzat cu siguranţă, bănuind că există ceva în neregulă cu această solicitare dacă nu ar fi simţit undeva în inconştient, la vederea necunoscutului, că existau anumite legături, fire ale destinului care invariabil aveau să le unească drumurile şi asta nu întâmplător. Dar, îşi spunea mai apoi oftând, acestea probabil nu erau decât dorinţele unui bătrân ce visa cu ochii deschişi o întruchipare a unui fiu dorit, pe care l-ar fi putut avea. Tot ceea ce realizase într-o viaţă tumultoasă nu putea înlocui lipsa unui fiu, lipsă devenită în ultima vreme o povară din ce în ce mai greu de purtat.

Nepot al căpitanului - acesta era hramul cu care era investit cel mai des Angir. Apariţia lui avuse-se darul să scoată echipajul din amorţeala obişnuită. Cele mai fanteziste idei cu privire la identitatea şi scopul pentru care tânărul venise la bord circulau cu iuţeală pe culoarele navei. Ba că era un nepot al căpitanului venit să înveţe rosturile navigaţiei pentru a prelua la retragerea acestuia cargoboatul, ba că era un individ certat cu legea, care plătise o sumă considerabilă pentru a se îmbarca şi a-şi face pierdută urma, astfel că nimeni nu

mai ştia nimic sigur cine era cu adevărat misteriosul pasager. Nici măcar el, care-l adusese la bord nu ştia prea multe deşi încerca să ascundă acest lucru.

Gândurile îi fură întrerupte neplăcut pentru a doua oară în ultima jumătate de oră când unul dintre difuzoarele încastrate undeva în perete pârâi sec:

– Avem probleme pe punte cu Gardienii, recunoscu el vocea ofiţerului de serviciu.

EPISODUL II

Locotenent-gardianul Kaan păşea arogant şi plin de importanţă în urma celor patru membri ai echipajului de pe “Rândunica” care-l conduceau către puntea principală de comandă. Cei cinci cârnăciori ai mâinii drepte, care-i serveau drept degete, pipăiră cu o oarecare înfrigurare insigna micuţă de metal preţios, simbol al autorităţii sale, agăţată de piept, în timp ce ochiii înecaţi în grăsime se opriră fugar pe chipurile celor doi subordonaţi care-l urmau peste tot. Îşi lăsă un scurt răgaz să se bucure de prezenţa lor aici, deşi ştia că deocamdată nu există nici un motiv să se teamă de ceva. Simplul fapt de a-i avea lângă el însă, ca într-o haită, îi sporea încrederea în sine şi agresivitatea.

Subalternii, sau mai degrabă valeţii lui personali, în care avea toată încrederea, întruchipau idealul în domeniu: o masă impresionantă de muşchi care poseda o inteligenţă invers proporţională. Erau două creiere la fel de imobile ca o maşinărie rămasă fără combustibil. Cei drept, matahalele reuşeau totuşi să se hrănească şi să se îmbrace fără ajutor. Singurul lucru pentru care contau era obedienţa totală de care dădeau dovadă în faţa lui. Prelungiri ale propriei voinţe. Cine vroia să ştie în ce ape se scaldă Kaan, trebuia să-i observe cu atenţie gorilele. Erau oglinda lui personală. Iar acum, acestea erau agitate.

De când îi veniseră ordinele de rigoare precum şi informaţiile adiacente de la Comandamentul General al Forţelor Militare Federate, în a cărui subordine directă se afla, Kaan stătuse ca pe jar. Răsucise problema pe toate părţile, făcând planuri peste planuri şi chibzuind cum să procedeze pentru a trage foloase maxime, fără ca nimeni să afle ceva vreodată. Era o oportunitate rară, chiar unică, dacă stătea să se gândească la ce periferie nenorocită a Federaţiei se afla. Dacă sunt băiat deştept, şi pe pulberea mea stelară că sunt, nu pot să stau şi să închid ochii când aşa ceva îmi trece pe sub nas. Amicilor de sus, mai mult ca sigur că o să le placă discreţia şi modul operativ în care am rezolvat problema. Cine ştie, poate asta-i ocazia mea de a pleca din cloaca asta, îşi spunea adeseori în nopţile albe.

De cele mai multe ori, de aici, viitorul lui devenea fantasmagoria unei vieţi opulente în care se împleteau ascensiunea lui fulgerătoare, femei cu picioarele până la gât, multă mâncare şi mai ales viciul lui creator, cum îi plăcea să numească fumatul unui făuritor de vise.

Îi făcea plăcere încă de pe acum jocul de-a şoarecele şi pisica la care avea să ia parte. Dincolo de toate, adică dacă nimic nu i-ar fi ieşit aşa cum o dorea, toată afacerea era o distracţie pe care nu avea de gând să o piardă în plictiseala cenuşie care gravita pe lângă el de când sosise aici.

Tot aşa, între fumatul unui făuritor de vise şi o masă copioasă cum numai el reuşea să îngurgiteze îşi dete seama că obţinerea de avantaje maxime presupunea şi “apelarea” la creditele viitoarelor victime. Oricum, ştia că dacă nu ar lua creditele pe care le-ar găsi la bordul “Rândunicii”, acestea s-ar pierde odată cu distrugerea navei. În această privinţă ordinele erau clare: trebuia să-l reţină pe pasagerul clandestin, apoi, după ce nava intra în categoria prafului stelar, urma să-şi transporte prizonierul pe Terra şi să-l predea Slujitorilor. Restul nu-l mai interesa. Ar fi trebuit să se preocupe mai mult de treaba asta deoarece era sectorul lui dar pur şi simplu ceva îi spunea că aici nu trebuie să-şi bage nasul. Simţea pe şira spinării frisoane numai la gândul că avea să dea ochi cu Slujitorii. Renumele lor îi precedase cu mult în zonă.

Nu reuşise să se dumirească până acum de ce erau aşa interesaţi cei de la Comandamentul General al Forţelor Militare Confederate de acest individ. N-au folosit nici un cod de prioritate pentru el şi totuşi mi s-a interzis să întreprind altceva în afara ordinelor. În aria mea de jurisdicţie. În propria mea arie de jurisdicţie!

Pufni pe nas, înfuriat de propria-i neputinţă, ceea ce îi făcu pe cei doi subalterni să se încrunte şi ei. Însă numaidecât consolarea îşi făcu apariţia în mintea lui: dar dacă ultimele zvonuri pe care le-am auzit nu sunt numai nişte simple zvonuri atunci problemele mele sunt ca şi rezolvate. Dacă Federaţia se va angaja împotriva Independenţilor atunci lucrurile devin clare. Pentru că Birmaq este un Independent. Încă viu. Dar nu pentru mult timp. Iar eu am fost ales să declanşez totul. Hmmm... Aşa s-ar justifica şi ordinele primite...

Înainte de a intra pe puntea principală de comandă, se îmbărbătă pentru ultima oară, ca şi cum ar fi fost pus în faţa unei dileme morale în care era dificil să alegi. Câteva credite în plus oricum nu strică nimănui, aprecie cu cinism în timp ce procesiunea care-l aduse se opri iar el îşi făcu intrarea.

Secundul Darius, tânăr, scund şi cu o piele neagră ca abanosul, înaintă cu mâna la piept, în semn de salut, îndată ce Kaan, cu un zâmbet unsuros pe buze, apăru în cadrul unuia dintre cele trei culoare

de acces spre puntea navei. Se opri însă brusc cu sentimentul ciudat că avea în faţă un necunoscut. Nu se considera o fiinţă paranoică dar parcă se produsese o metamorfoză a locotenentului-gardian Kaan, faţă de persoana pe care o cunoscuse până atunci. Îl ştia pe acesta limitat la lăcomia lui iar acum îi citi pe faţă cu surpriză, şiretenie, ură şi încă ceva, ceva ce îl trimitea cu gândul la o sentinţă irevocabilă. Nu desconsiderase până atunci Gardienii de Sistem dar nici nu se gândise că ar putea avea probleme chiar din partea unora de genul lui Kaan. Dădu la o parte îndoielile punându-le pe seama oboselii şi a prezenţei lui Angir la bordul navei şi se pregăti să rostească cuvintele oficiale ale salutului, când Kaan i-o luă înainte:

– Cum merge negoţul cu Terra? Ies ceva credite? abordă el subiectul, sigur de sine şi fără nici un pic de diplomaţie. Preţ de câteva clipe ochişorii lui mici şi porcini se plimbară jur-împrejurul sălii iscodind după rebel. Numai figuri cunoscute. Nici nu se aşteptase să-l găsească în comitetul de primire.

– Treaba merge destul de bine, răspunse evaziv secundul, acum fiind ferm convins că ceva s-a întâmplat. Kaan nu avea deloc aptitudini cameleonice.

– Chiar există cineva care să fie interesat de obiectele ăstea de artizanat pe care tot spuneţi că le căraţi de aici?! se miră Kaan cu o nuanţă aproape batjocoritoare urmărind atent figura secundului.

– Există şi amatori şi colecţionari pasionaţi care vor să aibă artefactele aduse de noi de pe Terra, locotenente.

Niciodată nu văzuse vreun Gardian care să omită protocolul. Iar modul de exprimare al lui Kaan era mai mult decât suficient ca să-l pună în gardă. Observă oricum cu mulţumire cum unul din oameni dispăruse din sală, undeva în spatele Gardienilor. Căpitanul avea să fie avertizat. Singurul lucru care îi mai rămăsese de făcut era să-i ţină de vorbă până ce sosea acesta. Cu o asemenea încărcătură la bord nu-şi putea permite să fie el cel care să declanşeze un scandal între Confederaţie şi Independenţi. Spera ca Birmaq să facă faţă situaţiei.

– Ştii, odată căpitanul Birmaq mi-a arătat o chestie de genul ăsta, reluă Gardianul. Pe pulberea mea stelară, era îngrozitoare. Era o statuetă, un individ mascat ciudat cu un cuţit într-o mână şi cu nişte organe în cealaltă. Mi s-a făcut un rău atunci de n-am putut mai bine de o săptămână să mănânc pipotă. Vrei să spui că şi pentru aşa ceva aveţi cumpărători? îl şicană Kaan.

Cuvintele aruncate de locotenent-gardian aduseră o tresărire nervoasă pe faţa secundului. Kaan însă nu observă efectul celor spuse de el, iar replica veni destul de prompt:

– Dacă nu ni s-ar cere, nu am mai duce aşa ceva, spuse Darius. Fiecare cu propriile lui ciudăţenii. Atât timp cât monstruleţii de care vorbeai sau mai ştiu eu ce, îmi aduc credite, pe mine nu mă

interesează la ce-i folosesc sau de ce unii sunt pasionaţi de aşa ceva, conchise el.

– Desigur, nici eu nu am habar şi sincer, nici nu mă interesează prea mult. Numai că nu am putut să nu observ că de la o vreme sunteţi aproape singurii care mai treceţi pe aici, aşa că mă miram şi eu că planeta asta mai e bună la ceva. Mie mi se pare a fi doar o ascunzătoare perfectă, adăugă el zâmbind maliţios.

Răspunsul pe care secundul se pregăti să-l dea îi muri pe buze când căpitanul Birmaq trăgând după el ceaţa văluroasă care ieşea din pipă intră pe punte. Se întoarse către el şi cu un gest discret, un semn de avertizare asupra locotenent-gardianului, pe care căpitanul dădu de înţeles că-l recepţionase, se întoarse la locul lui.

Kaan urmări cu un zâmbet subţire reflexele argintii ale lucşilor care scăldau într-o lumină caldă ţeasta pleşuvă a căpitanului. Privindu-l cum se apropie avu senzaţia unei plăcute moleşeli scurgându-i-se prin oase ba chiar i se păru că simte plasa care îi cuprinde mintea într-o dulce îmbrăţişare…

Fir-aş pe toţi demonii stelari, bătrânul fumează un făuritor de vise! se blestemă în gând Kaan. Îi trebuiră câteva clipe de reculegere, până să-şi revină din uluiala care-l ţintui-se locului, după care o activitate febrilă îi cuprinse mintea. Dacă cumva căpitanul mai are pe navă stocuri de făuritor de vise? Cum aflu lucrul ăsta? Şi dacă există stocuri, cum să pun mâna pe ele şi în acelaşi timp să distrug şi nava? Blestemele la adresa întregii Confederaţii şi pentru toţi superiorii lui care-i puseră în subordine doar nave de luptă şi nici măcar cel mai hodorogit transportor spaţial se învolburau în el, sălbatice dar mute, răscolindu-l. Apoi, tot aşa cum apăruse, furtuna se linişti deodată, brusc. Găsise. Cu o grimasă răutăcioasă pe chip murmură: şi acum să ne facem datoria...

Birmaq receptă, destul de nedumerit, al doilea avertisment pe care i-l trimise secundul. Îi făcu semn să se liniştească, după care îşi întoarse privirea spre Kaan. Astfel putu să observe în decurs de câteva momente, destul de bine reliefat în mimica feţei, toate stările prin care acesta trecu. Doar ochii lui hipnotizaţi rămăseseră lipiţi de… privirea căpitanului începu să coboare într-un mod comic undeva înspre vârful propriului nas unde-şi găsi fumegând uşor pipa…

Dacă stătea să se gândească bine, cu excepţia echipajului, erau puţini cei care îl văzuseră fumând pipă. Dintotdeauna considerase interzicerea tutunului şi a tot ceea ce ţinea de el drept o lege caducă. Şi ca în mai toate cazurile de acest fel, în care legi de demult supravieţuiseră, nimeni nu ştia cum, ele deveniseră în timp doar nişte reglementări relicvă, de cele mai multe ori absurde sau cel mult amuzante, ce ar fi trebuit să dispară. Poate că atunci când ele apăruseră, se întâmplase din cauza unor necesităţi generale sau

poate folosiseră doar celor care o elaboraseră, acest lucru nu avea cum să-l afle, tot ceea ce ştia era că ele nu-şi mai aveau rostul peste veacuri. Nimeni nu putea să-i argumenteze că făcea parte din genul acela de legi pe care un cârmuitor înţelept le ia pentru binele poporului său şi care-şi păstrează în timp, nealterat, scopul nobil pentru care apăruseră. Iar această lege nu era singura, mai erau multe altele ca ea. Se întrebase şi el de exemplu, de ce trebuia ca CTC-ul să aibă monopolul comunicaţiilor şi transporturilor? Sau de ce doar cei ce au matricola Breslei Negustorilor şi Comercianţilor au dreptul legal să facă comerţ cu orice şi oriunde pe întinsul Confederaţiei? Era cum nu se poate mai adevărat că aceste monopoluri existau de foarte multă vreme sau cel puţin el nu găsise pe cineva care să-i poată vorbi despre naşterea lor care precedase, spuneau unii, chiar şi apariţia Confederaţiei. În afara celor câteva organizaţii de genul CTC-ului care practic controlau întreaga viaţă a Confederaţiei, doar Independenţii puteau să se mişte cât de cât mai liber, dar şi ei între anumite limite.

La început luase lucrurile aşa cum erau deoarece i se spusese că aşa e bine şi că aşa şi trebuie să fie. Când vezi lucruri şi fapte de la distanţă – percepute ca nişte imagini atrofiate sau ca nişte idei opace – de propriile-ţi simţuri sau de raţiunea neinteresată, nu le acorzi nici cea mai mică importanţă. Vin, trec iar apoi sunt uitate cu repeziciune, sau în cel mai bun caz, înmagazinate într-un colţ inaccesibil al memoriei. Dar mai târziu îşi dăduse seama că era o lege care favoriza doar CTC-ul şi că el îşi putuse da seama de lucrul acesta datorită faptului că încă se mai număra printre Independenţi. Pentru cineva care nu avuse-se până atunci de-a face în mod direct cu ei probabil că era un lucru absolut normal, altfel nu-şi putea explica lucrurile.

Iar acum sta în faţa lui Kaan, unul din reprezentanţii, chiar dacă nu direcţi, ai CTC-ului, incapabil să scoată o vorbă, ca un vânat hipnotizat de privirea prădătorului, ştiind că a fost prins călcând pe bec din cauza unei tâmpenii. Era o greşeală să creadă că tocmai Kaan, un Gardian de Sistem care avea în grijă singura planetă unde creştea această plantă, habar n-avea de existenţa legii tutunului, că nu ştia că îl prinsese pe căpitan în flagrant, ca şi cum ar fi picat atunci de niciunde la bordul navei, chiar dacă la urma urmei nu era vorba decât de o mare prostie atât din partea lui cât şi din partea celor care nu avuseseră grijă ca legea să dispară atunci când ar fi trebuit.

Gândurile care-i traversau vertiginos prin minte, se lichefiară apoi brusc, transformându-i-se în broboane mari de sudoare care începură să-i alunece copios pe tâmple şi pe frunte. Încercă să se împotrivească sentimentului de nesiguranţă care îi urca odată cu sângele prin vene amestecându-se chinuit. Inutil. Era sfârşitul. Şi-l închipuise în multe forme dar niciodată aşa. Simţi că nu mai poate

acţiona în nici un fel. Era ca şi cum se pregătea să capitulaze înainte de începerea luptei. Iar Kaan câştigase dreptul la prima mutare în acestă bătălie fără să mişte un deget.

Acesta, în loc să declanşeze un atac direct, aşa după cum se aştepta căpitanul, începu să-şi hărţuiască victima sigur pe el:

– Ce se întâmplă cu tine căpitane? Cumva îţi este rău? îi sugeră Kaan cu un rânjet sardonic pe post de îngrijorare.

Birmaq încercă să schiţeze un zâmbet neglijent dar tot ceea ce reuşi să afişeze fu o grimasă îngheţată, ceea ce-l determină pe locotenent-gardian să-şi continue tirada:

– Să nu-mi spui că este din cauza mea? Chiar aşa de mult te bucuri să mă revezi? Văzând că Birmaq este încă în stare de şoc şi nu are nici o reacţie Kaan străbătu din câţiva paşi distanţa care-l separa de căpitan, îi luă pipa din gură şi începu să o studieze cu o mirare perfect simulată:

– Ciudat obiect... este un artefact pământean, nu? Chiar vorbeam despre asta cu secundul tău. La ce îţi foloseşte? întrebă el. Lasă-mă să ghicesc dar nu acum. Să rezolv prima dată principala problemă pentru care sunt aici şi apoi o să văd cât de bun negustor eşti căpitane când o să-ţi negociezi propria viaţă. Dacă totul o să meargă la fel de uşor ca şi până acum, cu siguranţă că nu o să mai am parte de nici o distracţie. Sper să mişti ceva pentru că altfel nu mai are nici un rost să tărăgănez lucrurile... Mi-ar place să spun că este doar controlul de rutină pe care trebuie să-l efectuez, conform îndatoririlor pe care le am, pe orice navă care trece prin zonă, indiferent că este un vechi client ca tine sau dimpotrivă cineva care este pentru prima dată în zonă, zise el adoptând un ton semioficial în timp ce degetele-i mângâiau febril contururile pipei, însă cred că ştii şi tu la fel de bine că lucrurile nu stau chiar aşa.

– Nu am nici o idee la ce te referi, reuşi să articuleze primele cuvinte căpitanul. Nu am încălcat nici o lege a Confederaţiei şi nu avem de gând să sfidăm în vreun fel Confederaţia, mai spuse el.

– Nici nu cred că vei reuşi vreodată lucrul ăsta. Nu aveţi forţa necesară pentru aşa ceva. Sfârşitul Independenţilor se apropie, îi replică Kaan. Adevărata ordine îşi va relua în sfârşit locul în Confederaţie. Toţi cei ca tine vor dispărea odată pentru totdeauna. Iar noi vom putea acţiona aşa cum vom crede de cuviinţă. Da, poate că aici în ceea ce fac eu va fi începutul sfârşitului Independenţilor. Iar eu voi şti să culeg laurii care mi se cuvin, îşi frecă el în gând palmele de bucurie. Căpitane, să nu ne mai ascundem după degete. Aduce-ţi rebelul pe care-l ascundeţi şi poate nu am să îndeplinesc în totalitate ceea ce-mi cere regulamentul în asemenea situaţii.

Secundul Darius interveni pentru a mai câştiga timp şi pentru a-i da răgaz căpitanului să-şi revină:

– Nobile locotenet-gardian Kaan, folosi el tradiţionala formulă de adresare, ne cunoşti de prea mult timp pentru a susţine asemenea lucruri. Ştiţi doar că noi nu ne ocupăm de asemenea treburi. Câştigăm bine de pe urma comerţului şi nu ar avea rost să ne riscăm pielea doar de dragul aventurii. Corectaţi-mă dacă greşesc căpitane, îşi îndreptă el privirea către Birmaq.

Ultima replică a lui Kaan avu efectul unui duş rece pentru căpitan. Nu ajungea că locotenent-gardianul îl prinsese încălcând legea dar mai ştia şi de existenţa lui Angir pe navă. Dacă Angir fusese etichetat rebel ştia ce va urma pentru acesta. Iar cu moartea lui nu era de acord şi se pregăti să lupte pentru viaţa acestuia în primul rând iar apoi pentru sine, pentru nava şi echipajul lui. Stătu-se până atunci imobilizat având impresia că el şi toţi din împrejurul său se aflau într-o cutie de sticlă iar de undeva de sus ochi nevăzuţi urmăreau totul cu detaşare. Ca nişte păpuşi vii care se mişcau după voinţa unui păpuşar fără a fi nevoie de nici un fel de sfoară:

– Nu există nici un intrus pe navă. Despre rebeli nu poate fi vorba nici atît. Îmi cunosc bine oamenii, eu i-am ales, şi niciunul dintre ei nu a nutrit vreodată gânduri ascunse împotriva Confederaţiei. Am ajuns să mă gândesc la el ca la fiul meu. Chiar am o problemă. Dacă scap cu faţa curată de aici mă voi retrage. Asta e prima şi ultima promisiune pe care mi-o fac şi pe care am de gând să o ţin.

– Aparatele de la bordul staţiei de control nu mă mint niciodată, căpitane. Şi ele au detectat o persoană în plus faţă de lista de plecare primită. Ştiai sau nu de lucrul acesta? Dacă neagă în continuare o să-mi facă plăcere să-i văd faţa când o să scot asul din mânecă.

– Asta era problema Kaan? O maşinărie a detectat o prezenţă în plus faţă de lista oficială pe “Rândunica” şi tu ai impresia că ai de-a face cu cine ştie ce rebel important ascuns aici? Maşinile mai pot să şi greşească, locotenente. Sau poate unul din oamenii tăi ţi-a transcris greşit datele. La asta nu te-ai gândit, nu? Îţi admir spiritul cu care îţi faci datoria dar pe nava asta nu-i loc de nici o neregulă. Poate reuşesc să-l duc de nas. La un control de rutină Angir nu va fi descoperit. La urma urmei nu-i un lucru imposibil. Datele despre numărul echipajului au fost recepţionate de cei de pe staţie aşa cum trebuiau. Bine că nu ştie că “Rândunica” este imună împotriva aparatelor lui. Dacă aş şti cu siguranţă de unde a primit el informaţia asta…

– Căpitane, îl cunoşti pe preonorabilul Poha, nu? Chiar tu mi-ai spus că e unul dintre clienţii tăi.

– Sigur că-l cunosc.

– Şi din câte arată actele de drum, ultimul transport de artefacturi lui i le-ai livrat nu-i aşa?

– Da.

– Iar de acolo nu ai mai făcut nici un fel de opriri până aici. Corect?

– Corect. Dar nu văd rostul interogatoriului ăsta.

– Nu e vorba de nici un interogatoriu. Dar ai căzut în propria-ţi plasă. Din câte scrie aici, spuse el scoţând din buzunar o micuţă placă-misivă, preaonorabilul Poha a declarat autorităţilor, că te-a rugat să-i faci acest mic hatâr. Nu a fost prea cooperant, la început, dar până la urmă a fost convins să-şi mărturisească păcatele. Deci nu mai are nici un rost să mai minţi, conchise el. Acum să te văd ce-şi poate pielea, căpitane. O să-mi rezerv bilet de plecare imediat ce termin cu tine.

Birmaq ştiu că nu poate verifica cele spuse de locotenet-gardian atâta timp cât placa-misivă nu-i era adresată lui. Dar nu asta era important. Acum aflase de unde vin informaţiile lui Kaan. Preaonorabilul Poha… Povestea asta cu Poha e cusută cu aţă albă. Puteau să găsească ceva mai inteligent. Poha e prea puternic pentru ca cineva să-i poată face probleme. Şi oricum ceva nu se leagă. Ori Angir este un rebel aşa cum zice Kaan şi atunci şi preonorabilul Poha este implicat în luptele de pe Sagius II ori pur şi simplu Kaan nu este decât o rotiţă într-un angrenaj mai mare şi el habar n-are de lucrul ăsta.Ultima explicaţie este cea mai plauzibilă. Iar eu sunt aidoma lui Kaan, o altă rotiţă care nu-şi cunoaşte utilitatea. Sau care nu şi-a cunoscut-o. Pentru că acum îmi sunt destul de clare anumite lucruri. Eu trebuia să-l transport pe Angir la locul de destinaţie... Iar acum sunt pe punctul de a fi îndepărtat... maurul şi-a făcut datoria, maurul poate să plece. Sau mai degrabă să moară. O să mai încerc o ultimă carte. Dacă nu, va trebui să-l omor pe Kaan, iar apoi Spaţiul cu mila…

– Există o persoană în plus faţă de lista de plecare, admise Birmaq în cele din urmă, un puşti, dar nu ştiu de unde ai scos povestea asta cu rebelul. Puştiul este cel mai nevinovat dintre toţi, încercă el să-l înduplece pe Kaan. Nu poate fi considerat nici măcar un pasager clandestin. Preaonorabilul Poha mi-a spus că este o rudă de-a lui care este prea tânără pentru a se înscrie în rândurile Flotei Confederate şi de aceea m-a rugat să-l iniţiez în ale navigatului, iar eu nu aveam de ce să-l refuz. Asta fiindcă preaonorabilul m-a asigurat că va rezolva în cel mai scurt timp actele de drum ale puştiului. Numai timpul nu ne-a permis să mai aşteptăm rezolvarea acestei chestiuni.

– Ai încercat să verifici cele spuse de individul ăsta, Poha? îl chestionă Kaan. Doar nu eşti atât de naiv să crezi tot ce ţi se spune, nu? Sunt sigur că el ţi-a ascuns adevărul. Angir este cu siguranţă un rebel.

– Sau poate modul în care a fost ajutat să coopereze cu autorităţiile l-a făcut să mărturisească lucrurile acestea, îi răspunse Birmaq extrem de tăios. Nu poţi ştii niciodată care este adevărul.

– Oricare ar fi adevărul eu am nişte ordine de îndeplinit, îl luă gura pe dinainte pe Gardian. Aduce-ţi-l pe rebel. Pe pulberea mea stelară, sunt un dobitoc de bună voie şi nesilit de nimeni, se înjură el de unul singur.

– Sunt sigur că vom găsi o cale de rezolvare care să ne mulţumească pe amândoi, spuse pe acelaşi ton căpitanul. Trebuie să-l momesc cu ceva. Dacă e nevoie cu propria lui moarte. Ameninţarea poate fi la fel de valabilă ca ispita. De ce oare întârzie atât oamenii mei?

– În privinţa răzvrătitului nu poate fi vorba de nici o negociere, îi răspunse Kaan. Ordinele primite sunt foarte stricte, recunoscu el. Dar în ceea ce te priveşte pe tine, căpitane am putea purta o mică discuţie...

Lăcomia i se lăfăia în priviri dar asta nu-l mai interesa acum. Îi avea pe toţi la mână şi nici o piedică nu-l mai putea opri. Era aproape de reuşită. Trebuia doar să întindă mâna şi visul va deveni realitate.

– Totul este negociabil, chiar şi viaţa ta, îl trezi vocea uscată a căpitanului. Ai venit aici pe o poziţie de forţă, crezând că vei avea totul dar te-ai înşelat. Acum discutăm de pe poziţii egale, după cum poţi să observi.

Un zgomot surd, venind din spatele său însoţi ultimele cuvinte ale căpitanului. Kaan se întoarse la timp pentru a vedea cum cele două gorile se prăbuşesc la podea ca secerate. Coridorul pe care intrase adineaori era acum blocat de cei care-i neutralizaseră paznicii.

– Nu pot să cred că ameninţi o oficialitate a Confederaţiei, îşi sumeţi capul Kaan, cu un tremur de furie necontrolat. Este cea mai mare greşeală a ta şi, cred eu şi ultima.

– De fapt, din toată afacerea asta tu ai ieşit în pierdere, continuă Birmaq când Locotenent-gardianul îşi întoarse privirea din nou spre el. Nu mă mir că ai fost trimis aici şi nu în altă parte, aprecie ironic. Nu ştiu care din noi doi este mai ghinionist...

Săgeţile aruncate îşi atinseră vizibil ţinta. Descumpănirea şi furia se citeau pe faţa locotenentului.

– Într-un joc ca acesta e nevoie de doi participanţi, reluă Birmaq. Nici măcar nu te-ai gândit cum am să reacţionez. Trebuia să-ţi dai seama că, fără Angir, în ochii Confederaţiei, nu valorez nici cât un deşeu.

O linişte încordată îşi găsi locul, preţ de câteva momente, între privirile celor doi. Timpul însuşi parcă se scurgea mai încet pentru a da tuturor un răgaz de evaluare a situaţiei. Cel care rupse tăcerea fu tot căpitanul Birmaq:

– În fine, cred că a venit timpul să ne aşezăm la masa negocierilor. E cea mai bună soluţie, crede-mă. Iar oferta pe care am să ţi-o fac este avantajoasă pentru ambele părţi. Propunerea mea este

ca tu să te întorci înapoi, şi să raportezi că încă nu am trecut prin zonă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Noi, te vom lăsa să pleci, în schimbul promisiunii tale de a ne putea urma drumul. Ce zici? Avem o înţelegere?

Însoţind un scrâşnet furios din măsele, fălcile Locotenent-gardianului începură să tremure ca o piftie. Cu un pocnet sec, pipa pe care o ţinea în mână se rupse în două. Nu fuse-se niciodată un om al ideilor, cu atât mai puţin al negocierilor, acţiunea îi venea ca o haină făcută la comandă. Acum avea parte de acţiune, aşa cum îşi dorise, numai că o ţinu-se într-un lanţ de greşeli din momentul în care păşise pe navă. Niciodată nu se gândise că cineva ar îndrăzni să se atingă de un reprezentant al Confederaţiei. Trebuia să distrugă nava, lucru care îi era cum nu se poate mai la îndemână, însă ar fi însemnat să dispară şi el odată cu ea. Şi cu rebelul. Nu că şi-ar mai face griji din această pricină sau de neîndeplinirea ordinelor din moment ce şi el ar fi dispărut. Dar planurile lui... şi visele lui... toate începură să se destrame ca o ţesătură uzată de timp.

Parcă ghicindu-i gândurile căpitanul i se adresă înţelegător:

– Şi eu dacă aş fi ajuns în situaţia ta, primul lucru pe care l-aş fi plănuit ar fi fost cum să părăsesc cotlonul ăsta de spaţiu uitat de toţi. Dar un prea mare entuziasm nu poate să compenseze decât parţial greşelile făcute. Am îmbătrânit eu, poate, dar nu sunt o pradă uşor de digerat...

– Oferta ta este... este inacceptabilă, îi răspunse bâlbâit Kaan.

Începu să respire într-un ritm greoi şi sacadat ca un animal hăituit. Faţa i se înroşise din cauza nervilor, iar transpiraţia îi curgea în pârâiaşe pe faţa buhăită, de parcă tocmai terminase nişte exerciţii de gimnastică imposibil de realizat pentru cineva de gabaritul său.

– Cred că am intrat pe un făgaş fără întoarcere, căpitane, continuă el. Prezenţa ta aici este deja cunoscută. Eu trebuie să distrug nava, lucru care oricum se va întâmpla dacă nu mă întorc într-un anumit interval de timp pe staţie însoţit de rebel. După cum vezi joc cu cărţile pe faţă. Nu mai am nimic de pierdut sau câştigat în momentul de faţă, decât viaţa mea. Şi dacă o să fie să dispar, atunci măcar să fie într-un mod demn, la datorie.

Neaşteptata criză de eroism a Locotenent-gardianului îl luă pe nepregătite pe Birmaq care se abţinu din greu să nu izbucnească în hohote de râs, deşi, în situaţia în care se aflau, numai de aşa ceva nu îi ardea. Gardianul luase postura celui care nemaiavând altă ieşire, acceptă cu un fel de resemnare stoică, în acelaşi timp bravând gratuit, un rol mai mare decât posibilităţile sale, pe care soarta i-l rezervase.

– Cred totuşi, că nu este o situaţie atât de imposibilă pe cât pare la prima vedere, se auzi o voce nouă.

Surpriza intervenţiei lui Angir, care intrase pe punte în timp ce toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Kaan şi a căpitanului fu şi mai neaşteptată, lăsând pe toată lumea cu gura căscată, mai puţin pe Gardian, care, nemaiputându-se stăpâni, se repezi ameninţător înspre el urlând cât îl ţinea gura:

– Nu se poate ca un puţoi ca tine să-mi distrugă viaţa! Te voi trage în jos odată cu mine!

Înainte ca cineva să intervină, cu o iuţeală neşteptată pentru gabaritul său, Kaan se înfipse cu mâinile în gâtul tânărului, care se afla singur pe latura opusă a punţii de comandă. Trei oameni reuşiră cu greu să ridice tonajul devastator al Gardianului de pe trupul uscăţiv din faţa sa. Încă mirat că se ridicase de jos având aceleaşi dimensiuni, Angir se repetă:

– Situaţia nu este atât de imposibilă pe cât pare. Voi părăsi nava împreună cu Kaan şi oamenii lui, iar dumneata, căpitane îţi vei continua călătoria în siguranţă, se explică. Îi voi duce înapoi pe staţie, arătă el cu privirea către reprezentanţii imobilizaţi ai Confederaţiei, într-un timp suficient ca să-ţi asigure o distanţă liniştitoare faţă de noi. Este singura soluţie care ne permite tuturor să rămânem în viaţă.

– Şi cu tine ce se va întâmpla? Eu am ajuns aproape de capătul drumului însă tu ai tot viitorul în faţă. Nu cred că sacrificiul acesta îţi va fi de folos în vreun fel în faţa Confederaţiei. Poate că ar fi cazul să laşi deoparte idealurile şi gesturile nobile şi să fii mai pragmatic. Eu nu zic să te debarasezi cu totul de ele dar acum chiar nu este cazul pentru aşa ceva.

– Ai uitat căpitane că aici vorbim şi de navă şi de restul echipajului, cât despre idealuri, am renunţat de ceva vreme să îmi mai fac iluzii.

– Şi atunci la ce te mai aştepţi de la viaţă dacă nu ai idealuri şi nici nu îţi pasă prea mult de ea, după cum observ? încercă el să-l facă să se răzgândească.

Dacă încerca să-l reţină cu forţa pe navă îngreuna şi mai mult situaţia. Nu avea nici un rost să încerce să îl salveze cu forţa. Pe de altă parte îi admira în secret curajul, uitându-se totodată compătimitor la el, ştiind cât îl va costa gestul lui tineresc. Confederaţia nu se uita la vârstă când era vorba de astfel de probleme.

– Am renunţat să mă mai gândesc la astfel de probleme. Dacă nu le găseşti răspunsurile, fie ele bune sau rele, cât eşti tânăr, cu trecerea timpului nu vei mai fi în stare nici măcar să-ţi mai pui astfel de întrebări.

– Păi tu încă eşti tânăr.

– Mai degrabă sunt obosit decât tânăr. Este alegerea mea.

– Şi atunci ce se va întâmpla cu tine mai departe? încercă o ultimă dată căpitanul să-l convingă.

– Pot să te asigur că nu are rost să îţi faci griji pentru mine. Mă voi descurca într-un fel sau altul, adăugă el cu un zâmbet misterios.

Se părea că Angir găsise soluţia convenabilă tuturor, dar nimeni de pe “Rândunica” nu se gândea la altceva decât dacă Angir putea să facă faţă cu adevărat situaţiei în care se aflau. Chiar şi Birmaq avea îndoielile lui. Încă îi mai stăruia în cap că statutul tânărului era altul decât ceea ce pretindea el că este. Atunci problemele abia ar fi început pentru el şi restul echipajului.

Aranjându-şi hainele care mai păstrau urmele impactului cu masivul Locotenent-Gardian, Angir cuprinse cu privirea pe toţi cei prezenţi pe punte, insistând puţin asupra căpitanului. Nu avea nimic personal cu nici unul dintre ei, cu atât mai puţin cu Birmaq pe care începuse să-l îndrăgească, şi într-un fel, îi părea rău pentru ceea ce urma să se întâmple. Cât despre Kaan, va avea grijă să primească răsplata pentru incapacitatea de care dăduse dovadă. Toate însă la timpul lor. Abia acum înţelese ce anume încercase să îi spună preaonorabilul Poha înainte de plecare.

Principalul lucru pe care trebuia să-l facă acum era să părăsească întreg nava şi să ajungă la fel pe Terra. Îi salută scurt pe căpitan şi pe secund şi se îndreptă către culoarul de acces din care îşi făcuseră apariţia reprezentanţii Confederaţiei. Se uită doar o singură dată în urmă pentru a se asigura că aceştia îl urmează. Nu luă în seamă escorta care-i însoţea decât pentru a-i opri să urce împreună cu ei în ecluza care făcea legătura cu naveta Locotenent-Gardianului.

Câteva momente mai târziu, în navetă, Angir se apucă să-i scoată căluşul lui Kaan şi să-l dezlege:

– Fă ceea ce ai de făcut, se adresă el sec Locotenent-Gardianului, care îl privea cu o nerţărmurită uimire. Din pricina prostiei tale era să eşueze totul chiar înainte de start. Mare noroc o să ai dacă rămâi în viaţă când se va afla ce ai făcut.

Nu-şi dădu seama dacă din pricina vocii autoritare şi a atitudinii de lider afişate de cel din faţa sa ori din alte cauze, dar se adresă şi el la rândul său mai departe:

– Pregătiţi-vă să atacaţi “Rândunica”!

Jocul Zeilor (III)

Jocul Zeilor (III)

Întunericul se lăsa încet peste habitus îmbrăţişând toate formele în contururi neclare. Pe străzile întortocheate şi înguste, înghesuite între ziduri înalte şi murdare, liniştea se înstăpânea treptat, semn că se apropia ora la care intra în vigoare interdicţia de circulaţie. Se mai zăreau uneori umbre umane furişate, ocolind grăbit noroaiele şi patrulele. Preaonorabilul Poha privi pentru câteva secunde, în apusul soarelui, dansul fantastic pe care câţiva copaci îl desenau cu ramurile pe fereastra din faţa sa. Cumva, aceştia reuşiseră să supravieţuiască în lupta lor cu nevoia de spaţiu a aşezării, devenită tot mai aglomerată o dată cu dezvoltarea zonei.

Tonne era unul dintre cele mai aglomerate habitusuri ce apăruseră într-un mod oarecum normal în preajma celui mai mare starport de pe Sagius II. Înghesuit pe înălţime, între munţi, construit fără nici un plan bine stabilit, semăna mai mult cu un labirint, în care se învârteau zilnic câteva zeci de milioane de oameni. Practic, aşezarea începuse să prindă contur, odată cu sosirea celor câteva sute de mii de muncitori, aduşi pentru construirea starportului. Amplasarea acestuia într-o zonă atât de imposibilă fusese o idee a guvernanţilor care reuşiseră să reducă atât de mult procentajul şomajului încât umbla şi o vorbă pe seama lor: “Dacă vrei să rămâi fără şomeri, apelează cu încredere la guvernanţii de pe Sagius II”.

Odată cu terminarea construcţiei, care durase câţiva zeci de ani buni, cea mai mare parte a muncitorilor se reprofilaseră, devenind mici meşteşugari şi comercianţi semiindependenţi în cadrul Breslei Meşteşugarilor şi Comercianţilor sau lucrând pentru Compania de Transporturi şi Comunicaţii. O altă parte rămăseseră angajaţi în cadrul starportului, la întreţinerea acestuia. Potrivit importanţei lui şi a debitului de mărfuri, treptat, zona prinsese un avânt economic

nesperat faţa de situaţia generală care domnea pe Sagius II, populaţia începând să crească proporţional cu mirajul economic numit Tonne.

Amalgamul de pe Tonne era întregit de prezenţa a numeroşi traficanţi şi contrabandişti, cu cartierul general stabilit aici, şi care se ascundeau în adăposturile oferite generos de munţii din preajmă. Însă nu ei erau principala problemă a Confederaţiei în zonă. Practic ei erau lăsaţi în pace, formând o supapă de siguranţă socială, a mâinii de lucru, deşi erau ţinuţi sub o strictă supraveghere, cunoscându-li-se fiecare mişcare.

Pericolul real, ce dădea dureri de cap autorităţilor, erau rebelii, aflaţi şi ei în munţi. Aceştia apăruseră la puţină vreme de la începerea construcţiei starportului, militând împotriva înlocuirii maşinilor cu oameni în munca brută. Avuseseră un oarecare succes, atâta vreme cât construcţia era în plină desfăşurare, înghiţind multe vieţi omeneşti. Odată cu terminarea lucrărilor, îşi pierduseră obiectul muncii, ca şi cea mai mare parte din membrii. Totuşi rămăsese un nucleu dur, ce nu fusese niciodată descoperit şi care prin existenţa lui era ca un spin în coaste, pentru autorităţile confederate. Cât timp existau ei, la fel de bine puteau să apară şi alţii, mult mai periculoşi, pe care Confederaţia să nu-i poată controla.

– Una peste alta, ideea construcţiei a fost singura idee bine gândită a guvernanţilor de aici. De fapt, nici măcar nu a fost a lor, şi-au însuşit-o cu forţa de la cineva prea naiv ca să-şi dea seama că nici măcar cu autorităţile nu trebuie să mergi pe o relaţie bazată pe încredere, remarcă extrem de îngândurat preaonorabilul Poha.

– Tu ce crezi? se întoarse el compunându-şi o mină încurajatoare către tânărul care îşi freca nervos mâinile. Oh… mâinile… îţi trădează nervozitatea… învaţă să te controlezi, îi aruncă.

– Desigur, preaonorabile. Ce cred eu? Credeam că aţi citit deja raportul meu referitor la situaţia…

– Sigur, sigur, nu la asta m-am gândit, se scuză Poha. Îţi place, aici, la mine? Ce zici?

Angir îşi roti privirile împrejurul camerei în care îl primise preaonorabilul. Încăperea – cel mai probabil, biroul personal – afişa o opulenţă mascată prin bun gust. Pereţii ca şi tavanul erau îmbrăcaţi în esenţă de lemn tare, închis la culoare ce îţi induceau o stare de relaxare, dublată de lumina difuză ce filtra semiobscuritatea camerei.

Îşi mută privirile la şemineul în care ardeau, trosnind şi şuierând, trei butuci uscaţi aruncând din când în când o puzderie de scântei ce se stingeau undeva deasupra, în lungul hornului.

Atmosfera din alte timpuri era întregită de mobila de epocă – nu-şi dădea seama însă cât de veche era – completând interiorul într-un mod cald, intim. De jur-împrejurul său, în toate obiectele din încăpere, simţea patina timpului, aleasă parcă intenţionat ca de un

colecţionar. Lui Angir îi crea iluzia unui cuib, dar în mod ciudat el se simţea nesigur, nu vedea în preaonorabilul Poha protectorul său, deşi toţi prietenii lui îi spuseseră asta.

– Haide! Să închinăm un pahar pentru cea mai importantă zi din viaţa ta, zâmbi Poha. Se îndreptă către o nişă din perete, de unde se întoarse cu două boluri şi o sticlă.

– Sunt sigur că te vei descurca. Eşti exact omul potrivit, la locul potrivit, zâmbi el către tânăr.

– Vă mulţumesc pentru încredere, preaonorabile, însă…

– …vrei să ştii mai multe, nu? îi luă vorba din gură Poha.

– Dacă se poate…

– Şi eu aş fi vrut la fel, chicoti el, dar nu se poate. Este parte din pregătirea ta, să faci faţă neprevăzutului. Tot ce pot să-ţi spun este că vei pleca spre Terra. Rolul tău acolo îl vei afla după ce vei ajunge.

– Practic, tot ce pot face este să încep să strâng informaţii în timpul care mi-a mai rămas.

– Exact pentru asta ţi-am spus destinaţia, chicoti pentru a doua oară preaonorabilul. Ştii, eu cred că eşti un tânăr deosebit. Mi-ar părea rău să ne întâlnim şi a doua oară, schimbă el tonul. Ar însemna că ai dat greş în misiunea ta. Da… ar fi cu adevărat trist pentru că am discuta de pe alte poziţii. Dar să nu mai fim aşa negativişti, îşi concentră el brusc atenţia asupra bolului cristalin.

– Însă...

– Tot ce pot să-ţi spun este că acum nu mai ai loc de întors. Sincer, nu ştiu dacă o să mai vezi vreodată locurile astea, spuse el, descriind cu mâinile un arc de cerc în care încerca parcă să cuprindă întreaga situaţie. A doua variantă, nu este de acceptat pentru nimeni. Ar însemna că am greşit amândoi, eu că te-am ales, iar tu...

– Au mai fost şi alţii înaintea mea care au dat greş? spuse cu un început de panică tânărul.

– Chiar crezi că o să-ţi spun? adulmecă aroma lichidului Poha. Nesiguranţa situaţiei face diferenţa între caractere.

– Da, da, ştiu… nesiguranţa ar trebui să ascută simţurile şi să trezească din lâncezeală raţiunea. Câteodată. Altă dată însă... Am învăţat asta.

– Distanţa dintre teorie şi practică… de fapt, o să vezi şi singur.

– Sper că nu o să mă dezamăgesc...

– Să te dezamăgeşti?

– Tocmai am aflat la ce să mă aştept dacă ne întâlnim a doua oară. Rămâne doar ca eu să consider că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca lucrurile să meargă bine, scutură din cap Angir neconvins parcă de propriile vorbe.

Preaonorabilul Poha se apropie de tânăr lăsându-şi mâna pe umărul lui, în semn de încurajare:

– De ce vrei să ieşi din această clădire cu sentimentul ireversibilităţii situaţiei? Nu acesta este spiritul pe care l-am întrevăzut la tine. Nu pentru asta ai fost ales.

– De unde să ştiu, motivele reale pentru care am fost ales? întrebă mai mult pentru el Angir. Nimeni nu mi-a spus nimic. Am fost anunţat în urmă cu două zile că voi primi prima misiune şi atât. Cum să mă comport? Să strig de fericire? Şi după ce voi răguşi de atâta fericire, ce să fac?

– Nu poţi porni la drum cu ideea eşecului, continuă Poha ca şi cum nu l-ar fi auzit. Eu am convingerea, că am ales pe cine trebuia. Haide, capul sus. Nici nu ai început şi deja te gândeşti dacă nu cumva ne vom întâlni şi a doua oară.

Unul dintre panourile aflate în faţa celor doi glisă cu un şuierat uşor care îi atrase atenţia preaonorabilului. Acesta se îndreptă către el ieşind în întâmpinarea umbrei care se întrezărea pe coridorul deschis.

– Căpitane Birmaq, fii binevenit. Tocmai mă gândeam la tine, îşi drese el uşor glasul. Cum te mai simţi? întrebă el mai mult din politeţe, încruntându-se însă când văzu urmele de noroi pe care încălţările căpitanului le lăsaseră pe podea.

– Mai bine de atât nu se poate, veni răspunsul. Un zâmbet răsări în mintea căpitanului când văzu nemulţumirea de pe faţa lui Poha: acum, chiar mă simt bine. Zona unde stai este frumoasă, însă căile de acces lasă de dorit. Ar trebui făcut ceva în sensul ăsta...

– Dacă aş putea... Autorităţile mi-a ridicat din umeri de fiecare dată când i-am cerut să facă ceva cu drumurile astea. Ori sunt pline de noroaie, ori de praf. În fine, bei cu noi un energizant?

– Sigur. Aş paria nava mea contra un pumn de ţărână că autorităţile habar n-au de ce vorbeşti tu acum. Pentru ce bem?

– Trebuie să bem pentru ceva, neapărat? înclină din cap cu o mină de nedumerire amestecată cu dispreţ preaonorabilul înmânându-i un bol căpitanului. Nu prea respecta nici un fel de obiceiuri. Atunci să bem pentru... o Confederaţie mai bună.

– Pentru un viitor mai bun, fu de acord căpitanul.

Angir ridică în tăcere bolul, uitându-se când la unul când la celălalt.

– Motivul pentru care te-am invitat aici, reluă preaonorabilul Poha, este el, îl arătă cu privirea pe Angir.

– Aha, dacă puteţi fi mai precis, preaonorabile...

– Angir, este unul din cei mai buni experţi în istorie veche care există la momentul actual în cadrul Confederaţiei.

Tânărul căscă ochii mari de uimire când auzi cu ce se ocupa mai nou. Fuse-se luat prin surprindere. Apoi, realiză rapid, când prinse privirea preaonorabilului, că de fapt intrase deja în joc şi nu mai avea cum să dea înapoi. Era primul lui test şi trebuia să-i demonstreze lui

Poha că este apt pentru misiunea încredinţată, oricare ar fi fost ea. Altfel ar fi putut să se întâlnească şi a doua oară cu superiorul său, lucru de care tocmai fusese avertizat.

– Trebuie că a intervenit ceva foarte important dacă aţi apelat la serviciile unui expert, spuse Birmaq înclinând uşor capul către Angir care îi răspunse în acelaşi fel.

– De fapt, tânărul de aici mi-a dat o idee colosală. De ce să aduc aici doar artefactele terrane, când le-aş putea aduce cu tot cu ambalaj?

– Despre ce ambalaj este vorba, dacă îmi permiteţi? întrebă Birmaq.

– Angir o să-ţi dea toate explicaţiile necesare, căpitane.

Poc! al doilea şut în ouă primit din partea preaonorabilului în ultimele cinci minute. Nu mai glumea deloc mentorul său. Ce pulberea stelară puteau să fie ambalajele despre care tot bolborosea boşorogul ăsta? Începuse să creadă, că nu va mai ieşi din încăpere tot în postura de favorit în care intrase.

– Vedeţi căpitane, preaonorabilul Poha este un împătimit al artefactelor de pe Terra, dar ca orice colecţionar amator face nişte greşeli de începător.

Era rândul căpitanului să caşte ochii, mut de uimire la îndrăzneala tânărului. Probabil că Poha ţinea mult la părerile lui dacă îi permitea astfel de vorbe.

Dar vorbele lui Angir îl surprinseseră la fel de mult şi pe Poha. După un moment scurt de tăcere, tânărul reluă nelăsându-i timp acestuia să-şi revină:

– Aşa că i-am explicat că cel mai bine pentru păstrarea artefactelor şi pentru a reliefa mai bine valoarea lor ar fi să fie aduse aici împreună cu locaţiile unde au fost găsite: temple, palate, ruine.

– Bun, şi care ar fi rolul meu aici?

– Tu eşti omul meu care îmi vei aduce artefactele. Trebuie să-l iei cu tine la următoarul transport, arătă cu capul către Angir, iar el va face cercetările lui acolo. Tu doar trebuie să-l duci.

– Sunt onorat, dar nu înţeleg de ce nu aţi ales o navă de pasageri? întrebă Birmaq.

– Din mai multe motive, dar nu este nici timpul nici locul ca să ţi le înşirui, veni răspunsul. Trebuie doar să ştii că sunt foarte nerăbdător ca tânărul acesta să ajungă pe Terra, teafăr şi nevătămat. Atât de nerăbdător încât nici actele pentru transport nu îi sunt pregătite, înţelegi căpitane? i se adresă preaonorabilul Poha, accentuând cuvintele.

– Mă tem că nu prea înţeleg, tuşi încurcat căpitanul.

Una era să transporte tutun sub acoperirea comerţului cu artefacte şi cu totul alte riscuri decurgeau dacă era prins cu un

pasager clandestin. Bine că nu renunţase la calitatea de Independent, deşi o posibilă ameninţare asupra lor i se părea acum lipsită de orice importanţă. Aceleaşi interese peste tot. Pfui, fornăi el cu năduf, ce-mi era Confederaţia şi ce-mi erau Independenţii.

– Să înţeleg că refuzi să mă ajuţi, îi zâmbi politicos preaonorabilul Poha la auzul răbufnelii.

Sub masca zâmbetului, căpitanul însă zări mişcările spasmodice ale maxilarului. Făcuse o greşeală când îl refuzase la modul ăsta. O făcuse inconştient purtat de inamiciţiile sale mai vechi. Trebuia cumva să-l facă să înţeleagă că nu putea să rişte atât de mult doar pentru un moft.

– Preaonorabile, riscurile în cazul în care voi fi prins sunt mult prea mari. Risc să-mi pierd nava şi echipajul, poate chiar viaţa doar pentru a transporta un expert care nu are gata actele de călătorie. Nu cred că va îmbătrâni aici până îi vor fi gata actele, încercă el o glumă. Ce fel de expert în artefacte o fi? Containerele cu „artefacte" pe care i le aduc eu preaonorabilului numai antichităţi nu sunt...

– Ce investesc şi care va fi profitul... Trebuia să-mi dau seama, căpitane, că vei pune problema într-un mod tipic Independenţilor. Te asigur că acest transport va fi recompensat cu mult mai mult decât te aştepţi.

– Riscul nu este numai al meu, continuă Birmaq ca şi cum nu auzise nimic din ceea ce spusese Poha. Prin mine sau el, continuă Birmaq desemnându-l cu un gest grăitor pe Angir, se poate ajunge uşor la dumneavoastră.

Ştia că supralicitase. Preaonorabilul nu putea fi atins prea uşor. Dar pe el nu-l interesa recompensa. Strânsese destule credite cât să-i ajungă restul vieţii pe cea mai luxoasă planetă. Nu asta era problema. Trebuia să-i arate preaonorabilului că nu poate dispune după pofta inimii, pentru orice fleac, de oricine.

– Ştii şi tu la fel de bine ca mine, că nu pot avea probleme aşa de uşor căpitane. Ar fi mai bine să jucăm cu cărţile pe faţă amândoi, nu crezi?

Ceva nu e în regulă cu solicitarea asta. O simt. Trebuie neapărat să mă eschivez într-un fel sau altul. Ce cărţi joci oare, preaonorabile? Oare chiar eşti mai mult decât un om onorabil? Sau e doar o titulatură? gândi sarcastic Birmaq.

– Ceea ce admir la tine, este caracterul tău, reluă Poha. Se îndreptă spre birou şi îşi umplu din nou bolul, urmărind efectul vorbelor sale. I se păru că Birmaq fuse-se scuturat de un frison. Sper că efectul pe care-l provoc nu o să fie contrar celui pe care-l aştept de la el. Eşti asemenea mie, căpitane, nu ai cum să negi lucrul ăsta. Întotdeauna ai ştiut să cazi în picioare în orice situaţie, mă înţelegi?

– Preaonorabile, veni răspunsul mormăit, parţial aveţi dreptate. Adică, partea cu "întotdeauna reuşesc să cad în picioare" e adevărată. Şi am de gând să o aplic şi acum, mai adăugă el în timp ce se îndreptă cu hotărâre către ieşire. Chiar nu am de gând să-mi risc pielea pentru un fleac, aruncă el peste umăr o ultimă explicaţie.

– Dacă ai avea încredere...

– Încredere e un cuvânt care nu îşi are rostul aici, îl întrerupse căpitanul.

– ...să mă asculţi până la capăt, continuă netulburat Poha, poate îţi vei schimba atitudinea.

Cu o mină uşor plictisită, de om care face o concesie în a-l asculta pe cel care-l plicitiseşte, Birmaq se întoarse către preaonorabil:

– Vă ascult cu toată atenţia.

– În momentul reîntoarcerii voastre, îţi voi destăinui un mic secret care te priveşte în mod direct căpitane, îi răspunse cu aceeaşi atitudine Poha. Nu suporta deloc să fie tratat cu condescendenţă.

– Ştiţi un secret? Despre mine? Birmaq aproape că pufni în râs când auzi cuvintele preaonorabilului.

– Ţi-am spus să dovedeşti puţină încredere, parcă. Ştiu cum ai ajuns tu să lucrezi pentru Independenţi, aruncă sec el.

Căpitanul se îndepărtă precaut câţiva paşi de locul unde se afla, de parcă Poha s-ar fi transformat subit într-un animal de pradă gata de atac.

– De ce informaţii dispui? îngăimă el, lăsând să se vadă faptul că era total luat prin suprindere.

Era unul din momentele din viaţa lui pe care nu vroia să şi le amintească. Evita mereu să călătorească în acea parte a memoriei sale unde amintirile îi lăsau întotdeauna un gust amar.

– Ca o dovadă de bună credinţă, îţi voi plăti în avans toate cheltuielile plus prima pe care de obicei o primeai la încheierea transportului, licită încă o dată Poha.

Ultimele cuvinte ale preaonorabilului trecură pe lângă urechile căpitanului fără ca acesta să le fi auzit.

– De ce informaţii dispui? repetă întrebarea Birmaq.

– După cum am mai spus, toate informaţiile şi dovezile pe care le am, ţi le voi pune la dispoziţie în momentul reîntoarcerii voastre.

– Nu ştiu ce să zic, îmi trebuie ceva timp ca să analizez oferta.

– În condiţiile astea prevăd că nu va dura prea mult, comentă Poha sarcastic.

Angir se hotărâ să intervină. Preaonorabilul Poha risca să piardă avantajul obţinut doar pentru a-şi satisface vanitatea.

– Nimeni în afară de noi nu va şti că dumneavoastră transportaţi şi altceva în afară de mărfuri, interveni el strângându-l

uşor de braţ cu privirea aţintită în privirea lui parcă încercând să-i spună ceva ce nu se putea exprima în cuvinte.

Căpitanul tresări la atingerea lui Angir. Îşi frecă braţul inconştient în locul unde fusese prins de tânăr. După câteva momente de tăcere se îndreptă greoi şi i se adresă ursuz preaonorabilului:

– O voi face-o, dar numai din cauza lui, îşi înfipse bărbia în aer către Angir. Şi numai zei vor ştii de ce am făcut-o, pentru că eu unul nu pot să mă dumiresc ce m-a apucat. Blestematul ăsta de Poha.

Birmaq se întoarse apoi către Angir încă ţinându-se de mână în locul unde îl prinse-se tânărul:

– Mâine dimineaţă la prima oră să te prezinţi la mine, fiule. Nu e vina lui Poha. Eu sunt cel care m-am lăsat dus de nas. El doar a profitat de sentimentele mele. De unde oare o fi ştiut? Nu trebuie să mă conduceţi, mă descurc şi singur, strecură el ultimele vorbe înainte ca uşa să gliseze în spatele lui.

– Nu uita că te aştept la întoarcere să-ţi spun ceea ce ştiu, strigă el după căpitan.

– A fost mai greu decât mi-am închipuit, se relaxă preaonorabilul cu un oftat lung, după ce ecoul paşilor lui Birmaq se stinse.

– De unde aţi ştiut că va accepta? îşi permise să întrebe Angir.

– Asta a fost o întrebare prostească tinere. Nu ştiam dacă va accepta sau nu. Eram pregătit să-mi asum atât reuşita cât şi riscul unui eşec. Căpitanul ar fi ieşit de aici într-un sac cu direcţia expresă către incinerator.

– Este membru în cadrul Independenţilor? întrebă mirat din nou tânărul.

– Mai ai multe întrebări tâmpite pe ziua de azi? se irită de-a binelea preanorabilul Poha. Pune-le pe toate odată ca să-ţi pot face reevaluarea. Poate nu mai pleci aşa de curând.

– Iertaţi-mă preaonorabile, nu m-am putut abţine şi nici nu m-am gândit ce întrebări pun, bătu în retragere Angir.

– Eu am fost de vină îl scuză Poha, am fost destul de obosit în ultima perioadă. Pregăteşte de călătorie, nu ai auzit ce ţi-a spus Birmaq? îl concedie el pe tânăr cu o uşoară mişcare de mână.

– O ultimă întrebare dacă se poate...

– Spune dar sper ca asta să fie una cu cap se încruntă din nou Poha.

– Chiar voi călători fără forme în regulă?

– Ieşi acum înainte să fie prea târziu, şuieră preaonorabilul la el. Actele o să le primeşti după ce vei urca la bordul navei.

Tânărul se apropie şi-i prinse mâna preaonorabilului ducând-o într-un gest scurt la frunte, ieşind fără o vorbă din birou.

Lucrurile au fost puse în mişcare. Cât de curând voi şti dacă am ales persoana potrivită.

Jocul Zeilor (IV)

Cu un fluierat distrat, preaonorabilul Poha urca spirala scării care ducea undeva deasupra cabinetului său de lucru. Sub greutatea lui, treptele de lemn scrâşneau încet din încheieturi, împrăştiind pe alocuri firicele subţiri de praf. Scârţîitul surd, pe alocuri sugrumat îi inducea preaonorabilului o stare de relaxare, ca întreaga clădire de altfel. O găsise după căutări îndelungate, plătind pentru ea un morman de credite.

Dar efortul depus meritase pe deplin. Clădirea devenise oaza lui de linişte. Toţi cunoscuţii lui se aşteptaseră ca în locul vechii şi oarecum cochetei clădiri să apară un nou dom uriaş în care să-şi găsească de lucru angajaţii Companiei de Transporturi şi Comunicaţii. Dar planurile lui nu modificareră prea mult zona, astfel încât clădirea suferise modificări structurale minore, primenindu-şi însă generos întreaga înfăţişare exterioară şi interioară. Sub acelaşi acoperiş îşi găsiseră adăpost atât locul de muncă cât şi cel de relaxare, un lucru obişnuit însă pentru preaonorabilul Poha pentru care una din resursele aflate mereu în criză era timpul.

Încă nu se grăbea să ajungă sus, întrunirea nu începuse. Urcuşul către mansardă deveni după numai câteva trepte un târşâit de picioare, care combinat cu scârţâitul treptelor împrăştia sonorităţi cu iz de ritual ancestral. În sine, totalitatea zgomotelor reprezentau un mixaj sonor mereu invocat de preaonorabil atunci când îşi clarifica gândurile. Un picior pe treapta următoare, un nou hârşâit, o notă şuierată printre buze, rotiţă aşezată lângă rotiţă, gândurile proiectaseră de-a lungul timpului, pas cu pas, urcuş după urcuş, cadrul proiectului la care acum schiţa mental ultimele retuşuri. Putea spune că era foarte aproape de iniţierea lui. Reuşise să convingă ultima persoană de care avea nevoie, împotriva voinţei ei să-l ajute.

Ajungând în încăpere se aşeză într-un jilţ, iniţiind în acelaşi timp secvenţa care îi proiecta holograma la locul de întâlnire.

Preaonorabilul Poha privi atent înfăţişările sub care se ascundeau interlocutorii săi. În dreapta lui, bâţâind sâcâitor din picioare, stătea un pici pistruiat, prea mic pentru scaunul în care se tolănise. Puştiul era concentrat asupra unor desene pe care le ţinea cu multă grijă în faţa lui. În stânga, îmbrăcată aţâţător, sau mai degrabă dezbrăcată şi cu un aer plictisit se afla o brunetă. În sfârşit, în faţa lui, se lăfăia o sosie reuşită a lui Kaan, frecându-şi mâinile în faţa unui platou suspendat plin ochi cu mâncare. El însuşi, luase înfăţişarea unui om între două vârste cu un aer cât se poate de comun.

Aşteptând sosirea ultimului participant se concentră asupra hologramei brunetei. Era una foarte reuşită. Chiar foarte reuşită. Oare

unde se afla personajul real? Cu siguranţă că nu va afla niciodată. Încă nu-şi dădea seama reprezentantul cărei organizaţii se ascundea în spatele fiecăruia. Avea îndoieli că printre ei se afla vreo femeie, chiar dacă se întâmpla deseori ca participanţii să ia astfel de înfăţişări. Avea deasemenea îndoieli că va afla vreodată identitatea celorlalte personaje, dar lucrurile aşa trebuiau să decurgă.

Îşi aminti că nici prin gând nu i-ar fi trecut, de ar mai fi trăit încă zece vieţi, identitatea predecesorului său şi cu atât mai puţin existenţa Quadrantului Confederat. Preluarea poziţiei în cadrul Quadrantului îl aruncase într-o lume nouă, nebănuită, care îşi desfăşura existenţa paralel cu cea oficială în care trăise până atunci. Prima şi ultima cerere în audienţă a unuia dintre subordonaţii a însemnat şi şocul preluării poziţiei şi obligaţiilor reprezentantului C.T.C. în cadrul Quadrantului. Şi la puţin timp, moartea acelui ilustru necunoscut funcţionar confederat care se dovedise a fi predecesorul său.

Un zumzăit slab, atrase atenţia tuturor. Pe locul rămas liber începu să capete forme un foc care ardea mocnit. Era ciudat că niciodată nu se întâmplase ca toţi interlocutorii lui să aibă forme umane. El unul, nu-şi prea bătea capul cu aşa ceva având doar câteva ipostaze, în care apărea. Nu prea folosise forma actuală, dar niciodată nu se gândea în prealabil la forma hologramei ce urma să o folosească. Nu era niciodată atent la detalii de genul acesta şi nu asta era oricum prioritatea lui.

Era a treia întâlnire în sistem de urgenţă din ultima perioadă pe care o convocase de când ajunsese membru în cadrul Quadrantului Confederat. Nu-i plăcea să-i convoace pe ceilalţi membri fără un motiv bine întemeiat aşa cum se mai întâmplase uneori în cazul celorlalţi.

Preaonorabilul Poha aşteptă ca liniştea să cuprindă încăperea virtuală. Tuşi uşor pentru a arăta celorlalţi cine iniţiase întâlnirea. Privirea lui fixă insistent fiecare personaj în parte. Erau de faţă cei care deţineau controlul absolut asupra întregii Confederaţii. Pârghiile invizibile pe care le acţionau cei prezenţi puteau îndrepta în cel mai scurt timp întreaga Confederaţie în direcţia dorită.

Gustul puterii absolute îl făcea să se simtă confortabil deşi de multe ori trebuise să ia decizii cu care se împăcase greu mai apoi. Dar acum... acum urma să fie luată una dintre cele mai importante hotărâri din existenţa Quadrantului Confederat cu implicaţii majore asupra Confederaţiei.

– Pentru ce ne-ai convocat astăzi? şuieră focul întrebător.

– Pentru a vă pune la curent cu ultimele faze ale proiectului Terra, răspunse preaonorabilul.

– Planul a suferit cumva modificări esenţiale? şuieră din nou focul.

Preaonorabilul Poha i se păru că detectă o notă ciudată, nemaiauzită până atunci, în tonalitatea interlocutorului său.

– Nu a suferit nici un fel de modificări, spuse sec. Dimpotrivă, am urgentat implementarea lui profitând de turnura pe care au luat-o lucrurile pe Terra.

– Sacrificiile care trebuiesc făcute de data asta sunt totuşi prea mari, ridică tonul focul. O puzderie de scântei îi însoţiră cuvintele dând o lumină stranie încăperii.

– Sacrificiile oricum urmau să fie făcute, acolo sau în altă parte, veni într-un târziu răspunsul.

– Din câte ţin minte ai fost şi tu de acord cu ele. Sau te aşteptai ca să renunţăm la el tocmai din această cauză, întrebă mieros bruneta. Privirea însă îi trăda multă înverşunare. Ai uitat care este scopul nostru principal?

– Oamenii sunt nişte animale nefericite, îi recită plin de inocenţă şi puştiul. Noi trebuie să găsim matricea socială ideală în care oamenii să fie fericiţi. Mai precis majoritatea lor, se corectă el grăbit.

– Şi până unde credeţi că putem merge cu asta? îi chestionă din nou focul.

– Până la capăt, dacă va fi nevoie. Doar avem toate resursele necesare, nu? îi răspunse bruneta. E destul de simplu, nu? înţepă ea.

Tonalitatea aspră, chiar rea a vocii acesteia provocă reacţia rapidă a preaonorabilului Poha. Avea nevoie de consensul lor pentru o derulare normală a planului. Întotdeauna proiectele reuşite au fost cele derulate cu aprobarea unanimă a Quadrantului.

– Un astfel de cadru nu-l găseşti pur şi simplu. Îl cauţi, experimentezi, faci toate sacrificiile care se cer, îndepărtezi orice obstacol, orice ispită care te poate face să renunţi la ceea ce ţi-ai propus...

– Vorbe, vorbe aruncate care nu costă nimic, veni replica fierbinte a focului.

– Ne-am asumat o responsabilitate uriaşă pe care trebuie să o ducem până la capăt, interveni iritat puştiul. Trebuie să trecem peste orice fel de sentimente sau afinităţi. Altfel nu vom reuşi să ducem la capăt nimic.

– Domnilor, nu uitaţi că într-un mod sau altul controlăm tot ceea ce este cunoscut omului în acest univers. Prin acest simplu fapt vă reamintesc că nu există doar o singură soluţie. Întotdeauna vor exista şi alternative mai mult sau mai puţin viabile, argumentă focul.

– Să înţeleg că posezi o astfel de alternativă, întrebă cu un rictus bruneta.

– Nu neapărat, dar...

– Atunci planul lui rămâne în picioare, înclină puştiul capul înspre imaginea preaonorabilului Poha.

– Dacă vreţi să vă demonstrez că există alternative, vă pot oferi una chiar acum: renunţăm la experiment.

– Niciodată! veni aproape la unison răspunsul celorlalţi.

– Nu e vorba de afinităţi sau sentimente. E vorba de natura umană. Nu te poţi dispensa de ea după bunul plac, reveni focul.

– Şi ce modificări ai vrea să aducem proiectului? interveni cu o voce suavă bruneta.

Ne-am asumat o mare responsabilitate… sacrificiile noastre nu vor fi uitate… vorbe, vorbe… întotdeauna vorbeşte cel mai mult şi înfăptuieşte cel mai puţin… aş putea pune pariu că în sinea lui se consideră un lider de facto… parcă îl şi aud… munca şi sacrificiul meu vă aduc vouă o nouă zi…altceva nu cred că o să aud din parte lui... patetic…

– Până acum nu am avut foarte multe rezultate pozitive, le reaminti focul. Pentru mine cel puţin, lucrul ăsta reprezintă un inconvenient major în derularea unor proiecte şi mai... ambiţioase, se exprimă el diplomatic, cum este cel de astăzi.

Preaonorabilul Poha se văzu nevoit să intervină încă o dată în încercarea de a aplana potenţialele divergenţe majore ce puteau măcina membrii Quadrantului. Cumva, trebuia să reinstaleze atmosfera de optimism ce dominase iniţierea proiectului. Aşa că începu să deseneze în aer o uriaşă spirală luminoasă care se îngusta pe măsură ce luminozitatea ei devenea din ce în ce mai puternică, până ce ajunse un bob de lumină orbitoare.

– Nu poţi organiza un spaţiu ideal în care să împaci toate interesele caracteristice fiinţei umane, ce pot merge de la simbioză şi până la antagonism total. În plus natura umană este instrinsec schimbătoare aşa că nu pot fi create reguli fixe de aur. Asta încercai să ne explici, nu? se interesă Poha.

– Într-adevăr, undeva pe aici doream să ajung, admise focul mai potolit.

– Un astfel de lucru nu este posibil pentru moment doar, sublinie Poha, la fel cum, cu multă vreme în urmă zborul era doar o utopie, care între timp a revenit o realitate cotidiană.

Focul se mulţumi să asculte în tăcere argumentele bătrânului din faţa sa. Începuse deja să se gândească că lupta pentru o cauză pierdută dar vroia să vadă până unde se poate ajunge.

– Poţi spune că orice idee i-a trecut prin cap omului a putut fi pusă în practică. Cel puţin până acum. Revenind la planul nostru, într-adevăr omul este o fire schimbătoare dar ajunge să cunoşti modelul schimbărilor pentru a interveni asupra lor.

– Şi atunci, vom marşa în continuare pe o intervenţie directă asupra naturii umane? veni întrebarea sacadată.

– Nu ţinem locul nici unui Dumnezeu, ci doar încercăm să îndeplinim unul dintre cele mai vechi vise umane, o societate bună pentru toţi.

– Dar voi nu înţelegeţi că lucrul ăsta e imposibil? E ca un miraj. Cu cât credem că ne-am apropiat mai mult de acest ţel cu atât mai mult ne înşelăm. Interesele umane sunt deosebite de la individ la individ, putem să ne gândim asupra unei intervenţii directe, dar oricum ai lua-o, ar însemna transformarea lui în maşinărie, care funcţionează după ce program îi dai să execute.

Preaonorabilul, remarcă mulţumit că spiritul de frondă al focului, indiferent cine se afla în spatele lui, nu atinse-se o cotă alarmantă, din moment ce acesta încă vorbea de o intervenţie a lor, a tuturor.

– Dar oare până acum omul nu era o maşinărie care executa programe? întrebă retoric Poha.

– Da, dar era vorba de propriile lui „programe” într-un număr mai mare decât cele create de sistem. Nu cred că o programare totală prin sistem, poate aduce ceva benefic umanităţii.

– Am deviat destul de mult de la subiectul pentru care v-am chemat, spuse Poha, şi orice discuţie în plus nu cred că va aduce mai multă lumină, pentru moment, asupra lui. Aşa că eu propun să aşteptăm primele rezultate de pe Terra şi în acelaşi timp să ne gândim şi la cele spuse de colegul nostru, pentru a vedea cum vom acţiona în viitor. Avem un consens? îşi roti el roată privirea.

Era mult mai bine să obţină o victorie minoră disimulată într-o remiză, în locul unei amânări a planului mai ales că toţi cei de faţă, inclusiv focul, păreau să fie mulţumiţi cu soluţia aleasă.

– Atunci ne-am înţeles, reluă optimist Poha. Dacă vreunul dintre voi mai are nelămuriri, ştiţi unde să mă găsiţi, zâmbi el.

– Foarte amuzant, articulă un rictus bruneta, înainte ca trupul şi vocea să înceapă să i se destrame ca un abur.

Preaonorabilul Poha aşteptă până ce toţi interlocutorii lui se făcură nevăzuţi, întrerupând legătura îndată ce rămase singur. Cine are oare dreptate? Noi sau el?Dar dacă nu încercăm, nu avem cum să ştim, aşa că...

Jocul Zeilor (V)

Jocul Zeilor (V)

Adrian Vlad Vicentiu

Adrian Vlad Vicenţiu
adrianvicentiu@yahoo.com
:: pagina autorului

Adrian Vlad Vicenţiu a publicat **5** texte pe sferaonline.ro

Jocul Zeilor (IV)

Jocul Zeilor (III)

Jocul Zeilor (II)

Jocul Zeilor (I)

Publicat Sâmbata, 14 August 2010

Moda îşi încetini paşii pentru a se
luminile multicolore care o înconjurau. Îi
străzile orașului înaintea crepusculului
aşezare era adormită iar ultimele văp
transformau într-un fantastic curcubeu.
oglinda ei personală cum obişnuia
Întotdeauna se oprea în faţa ei când nu s
două şi nimeni altcineva. De fiecare dat
strada mocnea o lumină verzuie ce îi îm
pe când corpul era îmbrăcat într-o culoar
faţa ei. Îşi aminti că în urmă cu câteva
de un albastru senin îşi închipuise că
naturală a pielii ei.

Şi-ar fi dorit să aibă pielea alb
existenţa ei să-şi desfăşoare firul albast
era o persoană egoistă. Ar fi vrut de fa
albastră. Cu un oftat se desprinse din faţa oglinzii şi cu un pas uşor îşi reluă drumul către casă.

Din păcate, odată cu sosirea dimineţii lucrurile aveau să reintre în normal. Habitusul – locul unde putea să viseze numai noaptea – avea din nou să fie acoperit de praful adus de vântul care bătea dinspre Bree, iar ea urma să se pregătească, ca de fiecare dată, să îndure cu stoicism ţipetele şi toanele superioarei ei. Uneori se gândea, că de fapt, tocmai în asta consta munca ei. Să îndure refulările altora.

Cu toate acestea cel mai mult o îngrijora faptul că prietenii ei – pe care niciodată nu îi considerase întregi la minte – aveau să se angajeze în ceea ce ea considera a fi sinucidere curată. Iar de sinucis, nu poţi să te sinucizi decât o dată. Putea să suporte isteriile şefei, putea să înghită zilnic doza de nisip şi praf pe care i-o pregătea ţinutul inospitalier în care era aşezat habitusul, dar nu ar fi suportat să-şi piardă prietenii, singura ei familie.

Nu putea să înţeleagă de ce ei, tocmai acum când lucrurile începuseră să intre pe un făgaş cât de cât normal, aleseseră să lase deoparte liniştea relativă de care se bucurau împreună şi să întreprindă o acţiune pe atât de riscantă pe cât era de inutilă. Poate pe Pletos îl mai înţelegea, el era dependent de adrenalină, dar restul? Şi de ce tocmai acum trebuiau să acţioneze? Trecuseră câţiva ani buni de când îşi pierduseră prietenul – unul dintre ultimele autosacrificii de

grup pe altarul Slujitorilor – dar ei aveau toată viaţa înainte. Îl plânseseră de nenumărate ori, amintirea lui era vie în fiecare dintre ei dar viaţa fiecăruia trebuia să continue şi în absenţa lui. Câteodată se înfuria cumplit, sătulă de persiflările lor legate de nivelul de conştientizare superior, al realităţii, care pentru ea era inaccesibil, însă acest lucru nu însemna că şi-ar fi dorit ca ei să se arunce cu capul înainte în ceea ce ei numeau sugestiv „comemorarea”. În plus, fără tachinările lor perpetue, zilele nu ar mai fi avut aceeaşi savoare dulce-amăruie.

Toate protestele şi lacrimile ei fuseseră zadarnice. Mai uşor ar fi reuşit să convingă un Slujitor să-i dea informaţii – lucru pe care-l reuşise de câteva ori, decât să-i facă pe ei să se răzgândească. Nici nu vroia să se gândească că s-ar putea să îi vadă pentru ultima oară.

Mări uşor pasul. Vroia să ajungă acasă înainte ca ei să ia transporterul de dimineaţă către Bree. Să îi mai vadă măcar o dată.

Ritmurile sonore păreau că vin de pretutindeni şi de nicăieri în acelaşi timp. Semiobscuritatea încăperii era alimentată de un luminator verde peste care zăcea aruncată neglijent o cămaşă subţire. În atmosfera din spaţiul micului dormitor tensiunea sexuală se insinua din ce în ce mai puternic, era aproape palpabilă. Pletosul se hotărâse în cele din urmă asupra unui ritm lent pe care să-şi efectueze obişnuitul ritual de dezbrăcare. Deşi părea preocupat să scape – ca într-un joc demonstrativ pe care-l văzuse cu mult timp în urmă – de toată îmbrăcămintea, urmărea atent reacţiile tinerei din faţa sa. Îi privi ochii sclipitori, buzele întredeschise, pieptul bine conturat care se ridica şi se cobora în ritmul respiraţiei apoi privirea îi coborâ pe liniile frumos arcuite ale picioarelor. Nu părea deloc jenată că se afla goală în faţa unei persoane pe care o cunoscuse cu puţină vreme în urmă.

Nu arată rău deloc, constată Pletosul. Un exemplar superb aş putea spune... Până aici totul e bine. Chiar prea bine. Sper să nu-mi rezerve nici o surpriză.

Cu un salt calculat, exersat de nenumărate ori, Pletosul se plasă la distanţa de o palmă de ea. De obicei, acesta era punctul în care, dacă mai era cazul, partenerele sale lăsau deoparte orice inhibiţie. O îmbrăţişă, şi la început crezu că mâna ei se împingea întâmplător în pieptul lui. Dar nu era aşa:

– Vreau să ne jucăm un joc, întrebă ea cu o privire care spunea multe despre intenţiile ei.

– Dacă ai cumva impresia că eu acum sunt la locul de muncă... lăsă restul cuvintelor în aer Pletosul râzând, s-ar putea să ai dreptate. La ce anume te-ai gândit?

– Ai cumva un bol de apă la îndemână?

– Bine-nţeles că am. Hmmm... jocuri acvatice în perioada secetoasă... sună promiţător.

– Leagă-mă!

– Consideră că eşti deja legată, răspunse Pletosul în timp ce în stânga şi în dreapta lui zburau diverse articole de îmbrăcăminte. Gata! Am găsit ceea ce trebuia, se întorse el triumfător cu o eşarfă lungă în mână.

– Din câte observ, asta nu este eşarfa mea, se încruntă ea.

– Aaaaa.... cred că.... ăăăă... hmmm... a uitat-o mama aici când a fost ultima oară, se bâlbâi el. O explicaţie mai jalnică ca asta nu cred că găseam chiar dacă mi se dădea timp de gândire toată noaptea. Încă o greşeală ca asta şi probabil pot să-mi iau adio de la ea.

Îi veni să-şi dea singur palme. Încercă să ghicească oare la ce se gândea ea acum, văzându-l dezbrăcat şi încurcându-se în cuvinte, cu o mână scărpinându-se în cap şi cu cealaltă fluturând uşor eşarfa parfumată.

– Arăţi ca un copil care a fost prins minţind, chicoti ea. Ca să scapi nepedepsit de mine, îl chemă ea ademenitor cu degetul, va trebui să mă legi.

Pletosul şuieră încetişor. Nici el nu ştia dacă ofta uşurat sau îşi exprima admiraţia faţă de ceea ce i se oferea simţurilor.

– Gata, termină el de făcut ceea ce i se ceruse. Ce urmează acum? Era curios şi el să vadă la ce anume se gândise ea atunci când îi ceruse un bol cu apă.

Se dădu câţiva paşi în spate ca să-şi admire opera. Nu era un nod foarte artistic dar era bine făcut. Cu siguranţă că va trebui să muncească ceva la el când îl va desface. Important era ca să se simtă bine la urma urmei...

– Acum, îi susură ea dulce, lasă să picure apa, picătură cu picătură pe corpul meu. Poţi să alegi tu unde anume, îşi modulă ea vocea promiţător. Poate vrei să mă legi şi la ochi, mai şopti ea.

– E o idee foarte bună, exclamă el.

La început totul era excelent, dar după o oră ajunse să nu mai creadă lucrul ăsta. Dacă ştiam de la început că vrei să te speli cu pipeta, aşteptam sosirea anotimpului umed şi te scoteam în ploaie. Tot picătură cu picătură numai că erau mai multe odată. Rezolvam totul în cinci minute.

Căscând încetişor ca să nu fie auzit, se uită la ea cum se unduia şi gemea la fiecare picătură. Îşi întoarse apoi privirea cu oarecare tristeţe la cel de-al treilea bol de apă pe care-l golea. Deşi prietenii lui îl considerau răbdător începuse să se îndoiască că ea va ajunge la vre-un final. Sau că el va mai face altceva decât să o stropească cu apă.

A fost o surpriză mare şi pentru mine.

Răsuflă uşurat că totul se terminase când o auzi că-l felicită pentu prestaţia pe care a avut-o. Nici măcar nu se mai obosi să o dezlege. Probabil că va adormi aşa. Nu mai conta. Afară începuse să se lumineze aşa că îşi îndreptă paşii către încăperea unde cu siguranţă prietenii lui deja se strânseseră. Ziua cea mare sosise.

„De mâine... Cuvinte magice care pot transforma negura zilei de azi în speranţă. Speranţă în orice. Poate cel mai mult, speranţă în miraculos — minunea care o vezi că se întâmplă întotdeauna altora — ceva care te va scoate din starea ta vegetativă. Viaţa ta. Cât vezi, jur împrejurul tău, o imensă câmpie goală, în care tu te lăfăi într-o plenitudine a delăsării şi a dezumanizării – buruiană cu spini, nesuportată de nimeni, plină de praf.

De mâine. De câte ori nu ţi-ai promis acest lucru pentru ca apoi, mâine să devină azi, apoi ieri fără ca nimic să se întâmple. Cuvinte inutile, aruncate la întâmplare ca un zar. Speranţa că poate ceva se va schimba în tine. Undeva în alchimia ta, poate un proces obscur, cotidian, se va da peste cap. O mică mutare care va porni avalanşa. Poate... Speranţa moare ultima, dar se stinge şi ea până la urmă. O nouă zi, încă un pas către sfârşitul propriei banalităţi. O nouă zi, acelaşi ritm blazat al unei vieţi banale. Zădărnicia zilei de mâine... Treziţi-vă cât mai aveţi timp, înainte să fie prea târziu.

Poţi să mai dansezi pe tăciunii aprinşi cu mult timp în urmă?

Zădărnicie. Gol interior. O gaură neagră ce absoarbe şi trasnformă în praf tot ceea ce atingi. Şi tot ce a fost şi nu mai este în tine. În special, tot ce ai avut şi ai pierdut. Sentimente? Să nu cădem în ridicol. Eventual… eventual ce? Să întrebăm nimicul din noi poate are un răspuns. Un răspuns gâlgâit în hohote de râs sinistre.

Cuvinte goale, care încearcă să însufleţească o existenţă anostă. Sau timpul care trece pe lângă tine, prin tine, dărâmând tot ceea ce ar fi trebuit să însemne ceva pentru tine. Zădărnicie. Zădărnicie contra unul. Unul contra zădărniciei. Cine va câştiga? Este ceva de câştigat aici? Este ceva de pierdut?

Viermele care roade în tine şi scoate capul prin orbita goală, imun în faţa vieţii, întrebând, eu ce mai am de ros? Oare va pieri şi el odată cu tine? Sau va continua cu grămada de trupuri şi minţi bolnave a semenilor tăi, de care are parte din belşug? Un vierme orb la toţi şi la toate ce nu poate fi condamnat de nimeni şi care îşi desăvârşeşte opera. Ar trebui să-l implorăm să nu roadă tot. Să ne lase şi nouă celorlalţi, imitaţii de viermi să roadem ceva. Măcar unul pe celălalt să ne roadem. Încet, încet, până ce nimic nu va mai rămâne, până vom deveni iarăşi ceea ce am fost odată.

Trebuie să strigăm. Să strigăm până ce plămânii vor ieşi afară din noi şi vor exploda, împroşcând totul cu sânge în jur. Poate atunci cineva va observa şi se va mira: sânge? Mai există sânge?

Zădărnicie. Ai putea obseva întorcând privirea jur-împrejurul tău – dacă nu cumva eşti deja înecat în propriul tău non-ego, dacă nu ai avea prea multe oglinzi împrejurul tău care să te sufoce – ai putea observa masa amorfă care te reprezintă. Dar care te şi înconjoară. Chip din chipul tău. Propria ta saturaţie care se întoarce împotriva ta, cu săbii în loc de dinţi, sfârtecând în carne vie. Erată. Într-o carne în care s-ar putea ca în mod fortuit să mai fie ceva viu. Viu ca speranţa căruia i-ai aprins cu mâini grijulii lumânarea cea de pe urmă.

Ultima slujbă. Încleştat între patru scânduri înainte ca să-ţi poţi da seama, înainte ca să te naşti. Cu orbitele goale încercând să cuprinzi praful care se aşterne peste tine. Să-l îngropi odată cu tine. Praf în locul existenţei. Praful tău mai preţios decât al celorlalţi. Sau al lor decât al tău. Contează oare că împrăştii praf în loc să-l strângi?

Zădărnicie. Ultimul cuvânt, ultima gură de praf. Ultimul horcăit. Cuprins în spasme îl aştepţi.

Să nu ne amăgim. De prea multă uscăciune, nu mai am nimic. Nimic de luat, nimic de dat.”

Crispi parcurse tacticos înşiruirea de semne care se derulase cu o oarecare viteză pe monitorul lăptos din faţa sa după care se întoarse alene către prietenul său:

– Iar ai scurgeri filozofice, Bătrâne? zâmbi el cu două şiruri de dinţi albi ca de reclamă. Fără grabă, desfăcu două recipiente termorezistente cu răcoritoare pe care apoi le bău una după alta fără să răsufle.

Deşi soarele încă nu răsărise căldura începea deja să devină insuportabilă. Palele unei elice uriaşe încastrate în peretele dinspre est – ideea Modei de a reduce arşiţa în anotimpul cald – alergau leneş una după cealaltă în încercarea de a produce măcar fantoma unei brize. Însă în această dimineaţă nu reuşeau să scoată decât un uruit surd şi monoton dar plăcut urechii.

Camera spaţioasă şi locatarii ei erau învăluiţi în crepusculul de dimineaţă cu excepţia unei mese puternic luminate deasupra căreia lucra Kova. Cu limba ieşită printre dinţi şi scoţând uneori mormăieli ininteligibile– semn al concentrării extreme – meşterea la ultimele detalii ale muncii sale.

Cu o dexteritate care vădea o practică îndelungată Crispi aruncă cele două recipiente direct în reciclatorul aflat într-un colţ al camerei. Întorcându-se din nou către Bătrân, scoase de undeva din adâncurile unui buzunar o batistă albă cu care reuşi să stăvilească cu succes sudoarea care îi inundase faţa. Un curent de aer cald îi însoţi mişcarea:

– Pe pulberea mea stelară, viaţa nu-i chiar atât de neagră pe cât o vezi tu, încercă el din nou să intre în vorbă cu Bătrânul care privea posomorât în gol. Ia-l ca exemplu pe Pletos.

– Ce-i cu mine? Iar nu aveţi loc din cauza mea? ieşi brusc dintr-un dormitor Pletosul. Ca îmbrăcăminte avea doar un rânjet de dezamăgire care i se întindea pe toată faţa.

– Ce faci? Cumva trăgeai cu urechea? îl admonestă Crispi. Parcă aveai treabă cu găsirea jumătăţii tale.

– Mi se pare mie sau tocmai ai dat lovitura... ridică ochii de la masa de lucru Kova.

– Nu ştiu încă, trebuie să mai studiez problema, îi răspunse Pletosul în timp ce îşi trăgea pe el o pereche de pantaloni. Pot să spun doar că m-a lăsat mască la prima întânire.

– Parcă nu-l ştiţi, interveni Bătrânul. Ia ascultă, de ce trebuie aşa de des să-ţi aduci jumătăţile pe aici. Nu ai evita o grămadă de încurcături dacă ai merge tu la ele în loc să ne încurci cu spaţiul mai mereu?

– Moşule, viaţa trebuie trăită la maxim şi dacă voi nu vreţi să mă ascultaţi e treaba vostră. Numai că câteodată mă simt nevoit să iau o extradoză pentru a trăi şi în locul vostru. Dacă aţi şti cum e....

– Ce anume, să dai toată ziulica din fund? îl provocă Kova.

– Ar trebui să încerci să fii mai stabil într-o relaţie de genul ăsta, adăugă Crispi.

– Sunt chiar foarte stabil, dar voi nu v-aţi dat seama de asta până acum, replică Pletosul. Nu mi-am schimbat deloc orientarea sexuală, izbucni el într-un râs sănătos.

– Că tot ai adus vorba de viaţa la maxim, cum stăm cu comitetul de întâmpinare, se interesă Crispi.

– Termin în câteva momente, îl asigură Kova. Nu o să întârziem deloc.

– Nu era vorba de tine, ci de Pletos. În privinţa asta îşi trăieşte viaţa la maximum cu o lentoare exasperantă. O să fi gata până când trebuie să plecăm sau te lăsăm acasă? îl chestionă direct Crispi.

– O fi crezând că rămâne mereu tânăr, de aia nu se grăbeşte deloc, mai aruncă o şicană Kova.

Uşa de la intrare se trânti brusc de perete făcându-i pe toţi să tresară speriaţi de pocnitură.

– Nu o să vă vină să credeţi, aruncă vestea dintr-o suflare Moda, dar am aflat numele noului nostru conducător.

O privire rapidă aruncată fiecăruia o convinsese, dacă mai era cazul, că nimic din univers nu le mai putea schimba hotărârea. Orice remarcă ar fi reuşit doar să tensioneze şi msi mult atmosfera. Nu-i rămânea decât să continue pe acelaşi ton:

– Şi toată lumea tremură când aude de Slujitori. Dacă ştii cum să-i iei, chiar şi un Slujitor poţi să-l transformi într-o cârpă, bătu ea ostentativ din gene lăsându-se să alunece lângă Pletos. Ia vino tu mai aproape, şopti languros bătând încetişor cu palma în sofa.

În clipa următoare sări ca un arc în picioare, ţipând de la unul la altul:

– Iar nu aţi făcut nimic de aseară. Casa asta e plină de praf. Eu mă chinui tot timpul să menţin cât de cât un pic de ordine iar voi vă bateţi joc de mine.

Într-un hohot general de râs toate degetele se îndreptară acuzator către Pletos, care strategic, puţin câte puţin, începu să se îndepărteze de Moda.

– Distraţi-vă voi, distraţi-vă, dar să nu cumva să aveţi impresia că m-am angajat aici ca menajeră, îndreptă ea spre fiecare un deget ameninţător. Furia ei era sinceră dar toţi ştiau că la fel de brusc cum apăruseră norii de furtună, la fel de brusc aveau să şi dispară.

Crispi se strecură până lângă ea şi îi şopti la ureche zeflemitor:

– Nici nu ştii cât de bine îţi stă.

Drept răspuns se pomeni sub o ploaie de lovituri mărunte dar puternice venind de la o persoană de talia ei.

– Opreşte-te, se rugă de ea Crispi râzând cu gura până la urechi. Nu de alta dar s-ar putea să oboseşti.

– E timpul să ne apucăm de treabă, interveni Bătrânul când veselia se mai potolise. Spuneai că ai aflat numele noului conducător, Moda?

– Angir. Mi se pare un nume ciudat dacă nu chiar prostesc, ridică ea din umeri.

Fără să-i răspundă Bătrânul se întoarse către masa luminată:

– Cum stăm Kova?

– Am împachetat şi putem pleca, veni răspunsul prompt.

Crispi se afla deja lângă intrare uitându-se dezaprobator la Pletos. Acesta ridică nepăsător din umeri:

– Nu-i vina mea că nimeni nu s-a ocupat să prepare energizantele de dimineaţă. Ştiţi şi voi că fără ele nici măcar nu pot să trec strada.

– Doar nu crezi că Angir, de dragul tău, o să fie numit conducător de două ori, ca să poţi să fi şi tu acolo, îl apostrofă Bătrânul.

Când să plece, din penumbra de unde îşi făcuse apariţia Pletosul se auzi un scâncet.

– Am uitat de ea, pe pulberea mea stelară, se plezni peste frunte Pletosul. Ajut-o şi tu pe Moda la curăţenie, poate vă şi împrieteniţi aruncă el pe picior de plecare. Aaaa...era să uit. Moda

când o s-o dezlegi... s-ar putea să ai nevoie de un cuţit. Mă tem că am pus prea multă energie.

– Tu încă ai rămas la vârsta copilăriei, nu te-ai maturizat deloc, îl apostrofă energic Moda.

– Posibilitatea asta, de a avea mai multe vârste simultan....

– Nu, nu îi vorba de asta, diferenţa dintre vârsta biologică şi cea spirituală este cea care mă îngrijorează pe mine. Ai rămas încă un copil.

– Unii spun că sunt nebun de legat, alţii că sunt un om fericit, însă şi unii şi alţii sunt invidioşi.

Transformarea care puse stăpânire pe ei după ieşirea în habitus era evidentă. Odată cu ieşirea în aerul dimineţii feţele le deveniră serioase. Dacă ar fi bănuit avalanşa evenimentelor ce aveau să le declanşeze sau că viaţa lor avea să sufere schimbări radicale poate ar fi ascultat cu mai multă atenţie cuvintele Modei.

VI

Căldura apăsătoare atrofia deopotrivă fiinţe, stânci şi vegetaţia de un verde palid, transformând linia orizontului într-un hotar tremurător ce altera toate formele. Puţinii arbuşti piperniciţi ce reuşiseră să supravieţuiască capriciilor naturii şi omului ofereau ici-colo luxul iluzoriu al unor petice de umbră. Arşiţa sosise deja de o lună şi avea să mai dureze încă cinci. Cu toată această zăpuşeală care ar fi trebuit să ţină orice fiinţă vie ascunsă din faţa soarelui, extremitatea sudică a oraşului Bree era mai animată ca niciodată. Mici comercianţi, tarabagii, gură-cascĂ, câte un Slujitor asaltat zgomotos de cerşetorii angajaţi într-o competiţie macabră de prezentare a plăgilor cu care îi cadorisise natura sau cuţitul vreunui rival, se înghesuiau laolaltă cu populaţia obişnuită a oraşului într-o vânzoleală de nedescris. Diversele arome ce se ridicau îmbietoare de pe tarabele vânzătorilor ambulanţi se amestecau cu mirosul de transpiraţie umană şi al gunoaielor aruncate la periferia oraşului, lucru ce părea să nu deranjeze pe nimeni. Cu o dexteritate dobândită în timp, aceştia reuşeau să se strecoare prin aglomeraţie, fără a pierde nimic, lăudându-şi în fel şi chip marfa.

Toată această mulţime se întindea ca un şarpe, segmentat din loc în loc de punctele de supraveghere, pe distanţa de aproape un kilometru ce separa Bree-ul de masivul de piatră cu acelaşi nume. Ţinta acestui şarpe uman era vârful masivului Bree încununat de o platformă amenajată, unde urma să aibă loc ceremonia de primire şi investire a noului conducător.

În primele rânduri ale procesiunii — ca nişte păsări împopoţonate cu prea multe pene colorate — se poticneau solemn, în

veşminte de gală şi mers ritual, Slujitorii de rang înalt, însoţiţi de gărzile ordinului. Urmau membrii marcanţi ai comunităţii locale, Slujitorii de grad secund, diverşii invitaţi după care se bulucea grosul mulţimii.

Undeva mai în spate, împresuraţi de mulţimea gălăgioasă şi pestriţă, urcau în pas vioi cei doi Slujitori ce aveau în grijă ceremonialul de investire. Deşi era o îmbulzeală ca în inima unui furnicar, reuşiseră să parcurgă fără probleme distanţa ce îi separa de bariera de control primară, ajungând aproape la jumătatea celor 2500 de trepte care se înşurubau într-o spirală din ce în ce mai strânsă înspre platforma masivului ce domina oraşul. Mantiile purpurii, lungi până în pământ, unul dintre semnele distinctive al Slujitoriilor, se ondulau încetişor în adierea produsă de înaintarea fermă a celor doi. Siluetele lor masive reprezentau un punct de reper pentru toţi cei aflaţi la mai puţin o sută de paşi de ei.

— Crezi că totul se va desfăşura conform orarului? îşi disimulă interesul unul dintre ei, într-un căscat de toată frumuseţea. Mă bate un gând că s-ar putea să întârzie mai mult decât prevede eticheta.

— Pe arşiţa asta ar face bine să apară cât mai curând dacă va vrea să aibă parte de o ceremonie de primire ornată cu câţi mai puţini morţi din cauza căldurii, se chiorî cu o grimasă pe faţă, celălalt la soare.

— De fapt, am o informaţie neverificată, şopti conspirativ primul. Am auzit că viitorul nostru conducător călătoreşte încoace incognito.

— Te-a bătut soarele în cap, îi semnaliză celălalt zona cu probleme, cu un gest care nu mai lăsa loc nici unei îndoieli. Ştii bine că singura navă care are permisiunea de a ateriza aici este cea oficială.

—Dar cele de contrabandă? îşi înşurubă degetul în tâmpă ca un semn de întrebare primul.

— Cele de contrabandă rămân undeva pe orbită până primesc permisiunea să ajungă aici jos, neştiute de nimeni. Nici măcar eu nu ştiu unde coboară. Nu înţeleg de ce pierd timpul de pomană cu tine încercând să-ţi explic ceva ce ştii şi tu la fel de bine ca mine.

O vreme continuară să urce, fără să-şi mai adreseze nici un cuvânt. Apoi, ca şi când nu fusese convins că reuşise să-şi convingă partenerul, cel de-al doilea Slujitor reînnodă brusc firul discuţiei exact de unde îl lăsase:

— În plus, ţi se pare logic ca noul conducător să apară pe o navă dintr-astea? „Vă salut popor ales, am pierdut nava oficială dar băieţii ăştia buni m-au luat şi pe mine încoace ca să nu întârzii la propria mea ceremonie”, se maimuţări el.

— Aşa am auzit eu, insistă primul. Ţi-am spus, este o informaţie

neverificată. Dar sursa este de încredere.

— Şi de unde ai tu asemenea informaţii?

— Ştii bine că nu pot să-ţi spun aşa ceva.

— Aş putea să pun la bătaie creditele mele pe un an că sursa ta e la fel de fantasmagorică ca şi informaţia.

— Ai pierde cu siguranţă. Ascultă-mă, şi ascultă-mă cu atenţie, îi replică înţepat, la auzul remarcii, primul Slujitor. Acum trei seri eram la o baie de aburi în centru, mă întâlnisem ca de obicei cu Auna...

— Gata, gata, m-ai convins, izbucni celălalt în râs. Trebuia să spui de prima dată aşa. Ai fumat mai mult de un singur făuritor de vise cu ea? veni întrebarea printre chicoteli.

— Poţi să râzi cât vrei, dar informaţia este adevărată.

— Şi eu care credeam că este vreo problemă de securitate, o scurgere de informaţii sau ceva de genul ăsta, îl luă peste picior cel de-al doilea Slujitor.

— Cu siguranţă că nu este vorba de probleme de securitate aici, jos. Din câte ştiu măsurile luate sunt din cele mai drastice, se făcu că nu observă gluma celălalt.

În faţa lor, la mai puţin de 50 de metri, lumea se aşeza cuminte pe mai multe rânduri aşteptând să treacă de filtrele barierei de control primare.

— Probabil că au fost operate ceva modificări în program acolo, glăsui din nou primul Slujitor arătând cu un semn din cap văzduhul de un albastru imaculat.

De câteva zile o mică armată de oameni scotocea zi şi noapte masivul de piatră în căutarea eventualelor pericole umane sau naturale ce ar fi putut fie şi deranja ceremonia de întâmpinare a noului conducător. Dar în afară de câteva grote în care uciseseră sălbăticiunile aciuiate acolo nimic nu părea că va tulbura această ceremonie.

În faţă, brusc, pereţii unuia dintre filtre urcară, izolând un individ ce ameninţa furios cu un cuţit minuscul Slujitorii ce încercaseră până atunci să-l imobilizeze. Scandalul făcut de necunoscut, care după toate aparenţele părea a fi un cerşetor, atrase ca un magnet atenţia Slujitorilor de la filtrele învecinate.

— Ce se întâmplă aici? îşi făcu loc cu coatele prin mulţime unul dintre Slujitorii cu mantii purpurii.

— Avea asupra lui acest cuţit. Individul susţine că nu dorea decât să-şi arate iubirea faţă de noul conducător, veni răspunsul prompt.

— Cu un cuţit? Ciudat mod de a-ţi manifesta sentimentele de simpatie faţă de cineva, nu crezi? întrebă mai mult retoric Slujitorul cu mantie purpurie.

— Spunea că avea de gând să-şi facă tăieturi pe faţă şi corp în

cinstea noului conducător.

— Vroia deci să se mutileze... Au mai existat cazuri de automutilare în ultima perioadă în afara ceremonialurilor noastre? încruntă din sprâncene iritat de această posibilitate mantia purpurie. Întrebarea venise pe un ton scăzut doar pentru urechile Slujitorului de la filtru.

— Doar câteva incidente izolate. Chiar foarte izolate. Doar că....

— Doar că, ce? Există ceva ce ar trebui să cunosc şi nu ştiu?

— Nu au fost cazuri de automutilare din veneraţie ca în cazul lui, indică cu mâna Slujitorul de la filtre cerşetorul care era supus unui control amănunţit, ci mai degrabă... cum să le spun... automutilări în semn de protest. Şi câteva sinucideri de acelaşi fel...

— Şi noi de ce nu am avut cunoştiinţă de lucrurile ăstea? îi şuieră la ureche ca un şarpe gata să muşte, mantia purpurie.

— Simplu, se dădu celălalt uşor câţiva paşi înapoi în faţa mâniei superiorului. Noi ne ocupăm de securitate, indică el albastrul uniformei lui, iar voi de religie, se uită semnificativ la roba purpurie. Probabil undeva la eşaloanele mai înalte cineva pune cap la cap toate informaţiile astea. Noi nu suntem vinovaţi că nu există comunicare între compartimente, clătină el din cap parcă cu tristeţe.

Roba purpurie dădu să scuipe o replică acidă dar în ultima clipă se răzgândi şi făcând un semn de lehaminte cu mâna îşi reluă marşul:

— Reţineţi cerşetorul. O să vreau să-i pun câteva întrebări personal, imediat după finalul ceremoniei.

Kova observa cu atenţie incidentul de la filtrul vecin pândind în acelaşi timp momentul de neatenţie al Slujitorilor din faţa sa. Mâna crispată, strângea cu putere cureaua rucsacului aruncat neglijent pe umăr, plin aproape până la refuz cu explozibilul la care lucra de aproape două săptămâni. Undeva în spatele lui, Crispi şi Bătrânul aşteptau la rând cu un alt rucsac plin. În faţa lui, Pletosul trecuse fără probleme de filtru şi aştepta calm să primească rucsacul.

Alături, cerşetorul începu să devină tot mai agitat în încercarea lui de a-şi recupera cuţitul fapt care determină o nouă ridicare a pereţilor izolatori. Incidentul încetini înaintarea mulţimii prin filtrele vecine, care, în unele locuri se oprise chiar, să vadă ce va urma.

Acum este momentul, gândi el.

Acţionă aproape din reflex. Ieşi din rând câţiva paşi, în direcţia opusă celei în care avea loc conflictul dintre cerşetor şi Slujitori şi se apropie pe nesimţite de marginile filtrului. Murmură în gând o rugăciune pentru faptul că filtrul nu era lipit de peretele aproape vertical prin care era tăiat drumul. Nu era sigur că ar fi reuşit să arunce la o înălţime de peste doi metri şi jumătate un rucsac plin fără ca nimeni să nu observe lucrul acesta.

Încet, curelele rucsacului îi alunecară de pe umăr oprindu-se

uşor în podul palmei. Aproape milimetric mâna începu să se ridice în partea laterală a filtrului. Ajuns cu mâna ridicată la nivelul umărului, Kova înţepeni într-o postură de gimnast, cu o grimasă de uluire amestecată cu groază. Mâinile i se umeziseră din cauza transpiraţiei dar el nu simţea asta. De partea cealaltă, Pletosul se apropia nevinovat, glumind chiar cu unul dintre Slujitori pe seama cerşetorului care era tras pe jos, prin praf către o mică colivie.

Ajuns chiar la marginea filtrului, Pletosul izbucni într-un râs sănătos arătându-i Slujitorului zbaterile cerşetorului, făcându-l şi pe acesta să se întoarcă şi să râdă. Mâna lui înhăţă brusc apoi rucsacul lui Kova, la timp pentru a evita privirea Slujitorului care se întorcea către el. Apoi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat se îndepărtă de filtru, amestecându-se în mulţime cu rucsacul în spate.

Kova înjură nesăbuinţa Pletosului, mulţumindu-i în acelaşi timp pentru improvizaţia la care recursese pentru a nu fi prinşi.

— Eşti mai mult decât inconştient Pletosule, se năpusti asupra lui, Kova îndată ce ajunse lângă el.

— Văd că nu-ţi place adrenalina deloc, veni răspunsul persiflat.

— Îmi place adrenalina, dar îmi place mai mult viaţa, creatură degenerată, aproape că îi ţipă în faţă Kova.

— Eu cred că de fapt îţi place adrenalina dar nu vrei să recunoşti lucrul ăsta. Tocmai ai atras atenţia unui Slujitor care vine încoace, indică cu mâna Pletosul undeva în spatele lui Kova.

Acesta începu să se întoarcă încet cu faţa golită de sânge când auzi în ureche şoapta Pletosului:

— Te-am păcălit, nu-i nimeni acolo...Cum ţi se pare momentul de încordare maximă urmat de relaxarea pe măsură? Nu ţi se pare că adrenalina înseamnă viaţă? Mă rog, eu vorbesc chiar de viaţă şi nu chestia aia ternă la care îi spui tu viaţă...

— Tu nu o să mori în patul tău, îi prezise Kova cu sângele vâjâindu-i în urechi. Îţi promit că o să depun un efort personal ca profeţia mea să se îndeplinească.

— Dacă ţi-a fost atât de teamă puteai să laşi agăţat rucsacul de una din barele laterale ale filtrului până îl recuperam. Oricum să ştii, pentru liniştea ta personală, că rucsacul nu poate fi văzut în partea laterală a filtrului. Decât dacă te apropii destul de mult de versantul muntelui, aşa cum ai făcut tu. Deci, nu sunt chiar atât de inconştient pe cât mă crezi.

— Bine, bine, nu mai trebuie să-mi explici nimic. Contează că am reuşit să trecem cu sau fără glumele tale ciudate, răsuflă adânc Kova.

— Gata cu gluma, făgădui Pletosul. E timpul să treacă şi ei, îi arătă cu privirea pe Bătrân şi pe Crispi care ajunseseră lângă filtru.

— Vrei să eliberezi tu cerşetorul? Mie mi-a ajuns adrenalina

pentru ziua de azi, mărturisi Kova cu o voce vinovată şi nervoasă în acelaşi timp.

— Plăcerea e de partea mea, îi surâse Pletosul. Nici nu am început bine şi deja a început să se bâţâie de frică. Ar fi fost mai bine să-l fi lăsat cu Moda. Sper să nu ne încurce socotelile.

Câteva momente mai târziu erau toţi patru reuniţi dincolo de filtrele barierei de control primare.

— Cum vom trece de bariera secundară? dădu glas Crispi întrebării care îl preocupa. Cred că v-aţi gândit la o modalitate prin care să ajungem pe platou, nu?

— Nu lucrul ăsta mă frământă cel mai mult acum, îşi trecu limba peste buze într-un mod comic Kova.

— Rezolvăm şi problema asta, îl înţelese greşit Pletosul.

Cu un gest amical opri un negustor ambulant pentru a-i marca pe un pliant locaţia „exactă” a celui mai înalt punct de pe platou. Negustorul plecă mai departe fericit că deja ştia care va fi cel mai bun loc de pe platou de unde va putea să observe întreaga ceremonie, uşurat însă şi de o parte din marfa pe care o căra, drept răsplată.

— Haide mâncaţi, ştiu că nu aţi apucat să o faceţi de dimineaţă, le împărţi el câte două pacheţele celorlalţi. Ţie îţi dau trei pentru că bănuiesc că ai slăbit cam mult când am trecut de bariera de control primară, glumi el pe seama lui Kova.

— Problema e alta, respinse cu un gest scurt mâncarea oferită de Pletos, Kova. Voi v-aţi gândit măcar pentru o clipă în ce ne-am băgat? Aţi căutat alternative, v-aţi gândit la consecinţe? se uită el la fiecare cu o privire întrebătoare. Nu ştiu de ce am eu impresia că nu... îşi întrerupse şirul vorbelor pentru a-şi rostogoli din nou limba peste buze şi reluă ameninţându-l pe Pletos cu un gest care nu mai lăsa loc nici unor îndoieli ... nu înţelegi că nu mi-e foame? Am doar buzele uscate din cauza arşiţei.

— Trebuia să-mi spui de la început lucrul ăsta, ridică din umeri cu o mină nevinovată Pletosul.

— Îmi dau seama cât de inconştienţi am fost să ne gândim la aşa ceva, şi mai ales eu că am acceptat să vă ajut în întreprinderea voastră fără să mă gândesc dacă e bine sau rău ceea ce facem.

— Bine sau rău? se întunecă la faţă Bătrânul. O să-ţi spun eu ce este bine şi ce este rău în toată povestea asta. Este bine că noi încă mai cunoaştem înţelesul acestor noţiuni şi le folosim în ceea ce facem. Este rău, tot pentru noi, deoarece ei nu numai că nu disting de ceva vreme între bine şi rău, ci mai cumplit, pur şi simplu au abandonat orice ghid moral în ceea ce îi priveşte.

— Şi dacă el a avut informaţii false?

O încordare nedorită îşi făcu simţită prezenţa printre membrii grupului. Era de ajuns o scânteie ca să înceapă cearta. Niciunul dintre

ei însă nu vroia să devină receptacolul nervilor celorlalţi.

De când murise nimeni nu îi mai rostea numele. Era ca un legământ tacit. Până când nu reuşeau să facă adevărul cunoscut, atât pentru ei cât şi pentru ceilalţi, nici unul dintre ei nu ar fi fost vrednic să-i spună numele. Pentru că el renunţase la ceea ce avea mai de preţ – propria viaţă – în încercarea de a afla cine sau ce se afla în spatele cortinei.

— Gândeşti prea mult Bătrâne, rupse în cele din urmă tăcerea Crispi.

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta, se scărpină el în cap ridicând mirat dintr-o sprânceană.

— Adică, vreau să-ţi spun, coborî tonul conspirativ Crispi, că bunica mea a cunoscut pe cineva foarte deştept, pe cineva care citea foarte mult. Era tobă de informaţii. Respectivul era o persoană foarte inteligentă. De la prea multă inteligenţă i s-a tras, mai şopti el.

— Ce anume? căscară ochii ceilalţi.

— A înnebunit, s-a stricat la cap de prea multă deşteptăciune, strecură cuvintele roşu la faţă printre hohote de râs Crispi.

— Am înţeles ce ai vrut să spui, zâmbi cam acru Bătrânul. Nu e nici timpul şi nici locul de discutat asemenea probleme dar să-mi aduceţi aminte la întoarcere să vă spun câteva lucruri interesante pe tema asta.

— Dacă o să ne mai întoarcem, ţinu să precizeze Kova.

Drept răspuns se pomeni cu două palme primite de la Bătrân şi de Pletos.

— Bine, bine, am înţeles, nu mai glumesc pe tema asta, dar spuneţi-mi cum o să trecem de bariera de control secundară, îşi feri el capul de palma lui Crispi.

Momentul de tensiune trecuse ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Erau din nou uniţi. La fel ca întotdeauna.

— Haideţi să ne grăbim, să nu-i pierdem din ochi, îi arătă Pletosul din cap pe cei doi Slujitori. Ei o să fie biletul nostru de intrare pe platou, cu condiţia să-i ajungem din urmă la timp.

— La ce te-ai gândit? îl întrebă Kova.

— O să vezi când ajungem acolo, îi dădu răspunsul în doi peri Pletosul.

I se adresă apoi lui Crispi care purta cel de-al doilea rucsac:

— Să mă laşi pe mine să vorbesc cu ei. Rămâi chiar în spatele meu.

— Dar cum... se pregăti Kova să comenteze din nou fiind întrerupt mult mai brutal de această dată:

— Văicărelile tale se vor termina acum, împunse aerul cu un deget ameninţător Crispi. E o problemă de încredere, Kova, îşi înmuie el tonul. Dacă e prins unul, mai mult ca sigur că vor fi prinşi şi ceilalţi.

Şi ştii de ce sunt în stare Slujitorii atunci când vor să afle ceva. Dacă nu avem încredere unii în alţii, atunci nimic nu se va alege din tot ce încercăm să facem împreună, mă înţelegi? Pe de altă parte, probabil că Pletosul are în el un dram de nebunie dar asta nu înseamnă că este prost.

— Eu n-am pus problema în felul ăsta, bătu Kova în retragere. Vroiam doar să ştiu că o să fim în siguranţă.

— Nu pot să-ţi promit asta, îi făcu şmechereşte cu ochiul Pletosul. În schimb pot să-ţi ofer adrenalină, şopti el doar pentru urechile lui Kova.

Se întoarse către ceilalţi:

— Să ne grăbim. Văd că Slujitorii noştrii nu vor nici în ruptul capului să ne aştepte până terminăm şi noi ce avem de discutat, glumi el.

Înghiontind în stânga şi dreapta, ba cu o vorbă bună, ba cu o sudalmă scuipată printre dinţi, cei patru începură să micşoreze distanţa cei îi separa de ţintele lor.

— Nu ştiu dacă o să reuşim să îi ajungem la timp. Toată lumea se dă la o parte din calea lor, pe când noi...

— Esta exact cum trebuie să se întâmple, răspunse Pletosul cu o faţă înroşită de efort. Trebuie să întârziem suficient de mult pentru a le lăsa timp să treacă de barieră dar totuşi nu foarte mult încât să-i pierdem din vedere. Cât să părem că am venit împreună dar am fost întârziaţi undeva pe drum suficient timp ca să-i pierdem din vedere. Aţi înţeles unde vreau să ajung?

— Cred că încep să-mi dau seama ce vrei să faci, răspunse Crispi şi în numele celorlalţi.

— Atunci să nu mai pierdem timpul.

Primul care ajunse la bariera de control secundară stârnind protestele celor care se aşezaseră ordonat la coadă a fost Pletosul. Cu o respiraţie lungă şi şuierată aproape că îl dărâmă pe Slujitorul din faţa sa.

— Unde te grăbeşti aşa, tinere? îi bară acesta calea cu o mină acră. Crezi că noul conducător nu va reuşi să ajungă cu bine dacă nu vei fi şi tu de faţă?

Remarca stârni hohotele de râs ale celor aflaţi în preajmă care cu câteva momente mai înainte se înghiontiseră în el.

Slujitorul îl privea cu un aer dispreţuitor de la înălţimea lui de aproape doi metri. Pletosul îşi compuse cea mai nevinovată mină de care era în stare după cursa pe care o făcuse, uitându-se însă cu atenţie la mâna stângă a Slujitorului de care atârna neglijent, prinsă cu o cureluşă, o vergea metalică cenuşie. Chiar şi fără a folosi încărcăturile neuronale, o persoană bine antrenată putea face minuni cu o astfel de armă iar Pletosul nu se îndoia că Slujitorul din faţa lui ar

fi folosit-o numai pentru a-i demonstra de partea cui era autoritatea.

Îşi ridică ochii încercând să-i prindă privirea. Poate se desprinde o bucată de stâncă şi îi cade în cap, se gândi într-un mod aproape reflex când văzu peretele de stâncă neregulat din spatele lui. Măcar aş şti un lucru. Chiar dacă aş fi prins, nu mi-ar părea în totalitate rău.

— Într-adevăr, am întârziat, îşi îndepărtă câţiva stropi de sudoare ce ameninţau să-i intre în ochi. Am fost opriţi mai mult decât ne-am aşteptat la bariera de control primară, minţi el fără să clipească.

— Să înţeleg că nu eşti singur? se aplecă Slujitorul, mai să-l scuipe în faţă.

Oare ce păţise de era atât de amabil? Poate e din cauza pletelor, încercă el să se dumirească.

Lungimea părului intra în conflict cu una din regulile dogmatice ale Slujitorilor. Totuşi nu apăruse încă nici o normă care să interzică acest lucru. Poate şi din cauză că pletoşii erau o specie pe cale de dispariţie. O anume perioadă de timp pletele s-au suprapus cu forma cea mai la îndemână de protest împotriva Slujitorilor. Perioada aceea însă trecuse de ceva timp astfel că, o dată cu îmblânzirea populaţiei, vedeai din ce în ce mai rar plete purtate la vedere.

— Sunt împreună cu un prieten. Cred că are rucsacul mai greu. Va apare şi el în curând.

— Aşa deci, tărăgănă el vorbele, atunci, când va ajunge şi celălalt aici o să vă mai întreb încă o dată unde vă grăbiţi, îşi puse el mâinile în şold arătând cu o înclinare a capului coada ordonată ce se întindea în faţa barierei. Până atunci vei dori probabil să-mi arăţi în ce constă preţiosul conţinut al rucsacului din spatele tău.

În timp ce vorbea îşi coborâ mâinile din şold şi se apropie cu paşi mari de Pletos. În mod ostentativ îşi biciui dunga laterală neagră a uniformei cu vergeaua al cărei capăt începuse să-şi schimbe culoarea, semn că se pregătea să o folosească.

— Pe sângele conducătorului nostru că nici eu nu ştiu ce anume am în rucsac, se dădu înapoi câţiva paşi Pletosul.

Se prefăcu speriat gândindu-se însă cât era prefăcătorie şi cât era adevărat.

— Slujitorii de la bariera de control primară care au controlat conţinutul nu mi-au permis să arunc şi eu o privire. Este drept că ceilalţi doi îmbrăcaţi în mantii purpurii erau grăbiţi şi s-au purtau cu ei destul de aspru deşi nu aveau nici o vină, turui el minciuna fără să răsufle. Vorbeau ceva despre aparate de logică sau cam aşa ceva...

— Poate era vorba despre logistică, interveni o persoană din rând.

Toţi cei de faţă aşteptau curioşi deznodământul.

— Tu să-ţi ţii fleanca, strigă furios Slujitorul îndreptându-se

către el. Nimeni nu te-a întrebat nimic. Sau poate vrei să folosesc asta, ridică el ameninţător vergeaua.

Rândul se rupse în faţă, fiecare căutând să se pună la adăpost în faţa mâniei Slujitorului.

Se întoarse către Pletos care înţepenise ca o statuie şi-l întrebă nervos:

— Cine ţi-a dat rucsacul? S-au cine v-a dat rucsacurile? îl observă el în spaţiul gol creat de furia sa, pe Crispi care rămăsese la fel de încremenit.

— Slujitorii îmbrăcaţi în mantii purpurii. Spuneau că se grăbesc şi ar fi bine să ne ţinem după, ei dar nu am reuşit. Ne-au întârziat la prima barieră. Probabil că din cauza aceasta au fost nervoşi mantiile purpurii pe cei de la barieră, replică Pletosul. A trebuit să rămânem şi să aşteptăm până ce au verificat rucsacurile.

Uniforma albastră era în dubiu. Nu ştia ce trebuie să facă.

— E ciudat cum nu ne-au înştiinţat despre venirea voastră, gândi el cu voce tare.

— Puteţi să ne controlaţi, ridică din umeri Pletosul, nu e treaba mea. La fel cum nu o să fie nici dacă din această cauză, mantiile purpurii o să-şi strice planificarea cu o nouă întârziere, mai sugeră el.

Acum este momentul cheie. Dacă îndoielile Slujitorului de la barieră sunt destul de puternice vom reuşi să trecem fără să fim controlaţi. Trebuie doar să mai pun puţină presiune asupra lui, pentru siguranţă.

— De cât timp au trecut ei pe aici?

Slujitorul trebuia să se hotărască rapid ce urma să facă. Hotărî să facă o mică verificare. Dacă totul era în regulă vor putea intra pe platou fără a fi controlaţi deloc. Nu putea risca ca verificarea lui să fie interpretată altfel de mantiile purpurii. Îşi ridică un deget la buze şi întrebă:

— Filtrele trebuie oprite când treceţi?

Răspunsul veni imediat:

— Binenţeles. Altfel nu reuşim să trecem fără să declanşăm mecanismele barierei.

Pletosul se întoarse către Crispi zâmbind. Reuşise. În ochi i se putea citi încântarea.

— La prima barieră au fost oprite când aţi trecut?

Fără să se mai gândească ce implica răspunsul său Pletosul îi răspunse:

— Nu.

— Am să verific atunci la colegii mei de jos ceea ce mi-aţi spus şi după aceea vă dau drumul. Bănuiesc că aţi trecut tot printr-unul din filtrele din margine şi la prima barieră, nu? se interesă el în timp ce se pregătea să facă legătura cu prima barieră.

Cuvintele Slujitorului îngheţară zâmbetul victorios al Pletosului făcându-l să-şi schimbe culoarea obrajilor. Norocul lui era că îi întorsese spatele către Crispi. Totuşi avu puterea să-i răspundă pe un ton normal:

— Desigur.

— Nu cunosc codul de identificare al mantiilor purpurii, din păcate. Aş fi luat legătura direct cu ei. M-aş fi scutit de orice neplăceri. Şi pe voi de asemenea. E din cauza aglomeraţiei, se scuză el. Nu ne aşteptam la un aflux atât de masiv de doritori să-l vadă pe noul conducător. A afectat puţin bunul mers al organizării.

Era cel puţin ciudat cum devenise brusc amabil şi vorbăreţ după ce cu câteva minute înainte îi ameninţase. Probabil că îl îngrijora faptul că ei s-ar putea să aibă dreptate. După câteva momente de încercări reuşi să stabilească legătura cu Slujitorii de la primele filtre:

— Aţi avut ceva probleme la barieră? întrebă el scurt.

Răspunsul veni printre pârâituri şi ţiuituri:

— Filtrele s-au ridicat de două ori. De ce?

— Nimic important. Vroiam doar să aflu cum merge treaba jos, întrerupse el legătura cu un gest scurt.

Se întoarse către cei doi cu o faţă pe care dacă erai atent puteai citi începutul unui zâmbet:

— Aveţi dreptate. Filtrele de jos s-au oprit de două ori, indică cu privirea rucsacii purtaţi pe umeri de Pletos şi Crispi. Nu vă mai reţin. Durează doar o secundă până opresc filtrele. Bănuiesc că au luat-o către zona unde stau oficialităţile. Dacă vă întreabă de ce aţi întârziat să le spuneţi că eu nu am avut nimic de a face cu toată tevatura asta. Îmi făceam doar datoria, mai adăugă. Scârbele. Se cred atât de importanţi încât nu pot să-şi care singuri bagajele. Au nevoie de hamali pentru a nu-şi şifona imaginea. Nişte imbecili cu nasul pe sus, răbufni el în minte.

Crispi şi Pletosul aşteptară în linişitţi până ce filtrele fură oprite. Ridicându-şi rucsacii se puseră în mişcare abordând un zâmbet protocolar în momentul în care se despărţiră de Slujitori. Regruparea se produse câţiva zeci de metri mai încolo.

Pentru a doua oară se reuniseră toţi, de data aceasta pe platou. Se studiau reciproc, unii zâmbind, alţii mormăind încruntaţi. Ca de obicei Pletosul începu să-i şicaneze:

— Vedeţi că până la urmă tot am reuşit să ajungem unde trebuia?

— Tot am reuşit? Ce vrei să spui cu treaba asta? şuieră Kova la el. Era cât pe ce să o încurcaţi la a doua barieră, ceea ce înseamnă, după spusele lui Crispi, că era cât pe ce să o încurcăm toţi.

— Nici unul dintre noi nu a ştiut că se vor amplasa suplimentar cele două bariere de control. Ştii că nu ar fi trebuit să fie, încercă să-l

calmeze Crispi.

— Acum îţi descarci tensiunea pe care ai acumulat-o. E normal să fii nervos, interveni şi Bătrânul. Pe de altă parte, nu mai puteam să aşteptăm pentru a ne pune planul în practică până când ar fi apărut noul conducător. Sper că mă înţelegi.

— Cu siguranţă o să trebuie să îmi mai spui odată de ce a trebuit să facem treaba asta, mormăi Crispi către Bătrân convins doar pe jumătate de explicaţie.

— Mi-e nu trebuie să-mi explici nimic. Dacă am putea să facem ceva de genul ăsta, să zicem, măcar o dată pe săptămână... ufff... a fost mai mult decât interesant, pocni Pletosul din degete.

— Ştiţi cu toţii, de ce şi pentru cine o facem, le răspunse tăios Bătrânul. Nu mai e nevoie să vă aduc aminte lucrurile astea.

— Spuneai ceva despre nişte informaţii... tatonă terenul Kova.

— Da, însă mai sunt câteva lucruri care încă nu se potrivesc, aşa că deocamdată nu vă pot spune nimic.

— De ce?

— Ca să nu vă împuiez capul cu prostii. Nu am de unde să ştiu cât de adevărate sunt unele dintre lucrurile pe care le-am aflat, ştiţi şi voi ce greu se pot obţine informaţiile. Te bazezi mai mult pe zvonuri sau amintiri sau mai ştiu eu ce, decât pe lucruri certe. Cel mai la îndemână exemplu este cel cu introducerea asta, în ultimul moment a barierelor de control. Aşa că...

— Nu ar trebui totuşi să lăsaţi discuţia asta pe altă dată, interveni Pletosul. Am venit aici ca să facem ceva, nu? Discuţiile astea le puteţi continua şi acasă.

— Are dreptate, Pletosul. Kova la ce intensitate ai setat drăciile tale artizanale?

— O să aibă maximum de impact, Bătrâne.

— Există posibilitatea să se ajungă la pierderi umane? interveni Crispi.

— Bine înţeles că da. Ca în orice război...

— Noi nu purtăm nici un război cu cei care au venit aici să-şi vadă liderul. Ai luat-o razna de tot? se enervă Crispi. Setează-le la o intensitate medie. Nu vrem să rănim pe nimeni. Vrem doar să transmitem un „mesaj de bun venit” noului conducător.

Negru la faţă, Kova luă rucsacii şi îi spijini grijuliu unul de altul pe pământ. Se apucă apoi sistematic, fără să-i mai pese dacă era observat sau nu, să meşterească la fiecare compozit în parte.

— A început să-i placă şi lui, constată cu un rânjet de uimire Pletosul.

— Putea-ţi să-mi spuneţi şi mie că aveţi nevoie doar de nişte pocnitori, bolborosi Kova supărat că munca lui de două săptămâni a fost anulată aproape dintr-o răsuflare.

— Fiecare ştie unde trebuie să le plaseze, împărţi Bătrânul din nou rucsacii. Îndată ce terminăm ne revedem tot aici.

— Numai un moment. E de presupus că dacă vom plasa pocnitorile lui Kova în locurile stabilite, care mai mult ca sigur vor fi populate în momentul detonării, se va crea o panică destul de mare, îi opri Pletosul.

— Aşa, şi?

— Există un singur drum pe care poţi coborî, cel pe care am venit cu toţii. Îmi e teamă ca nu cumva în urma exploziilor toţi să găsească de cuviinţă să coboare în acelaşi timp, caz în care s-ar produce o busculadă uriaşă în cel mai bun caz... Toţi am fost de acord că nu trebuie să existe victime omeneşti...

— Presupun că te-ai gândit atunci şi la noi locaţii de plasare, nu?

— Cred că am găsit o alternativă viabilă. Apa colectată de rigole în timpul anotimpului ploios se varsă prin jgheaburile care înconjoară platoul în câteva recipiente uriaşe. Putem plasa acolo încărcăturile. Ştiu că mai există încă destulă apă acolo care va fi împrăştiată. Cei mai mulţi ar putea interpreta gestul ca pe un semn al prosperităţii pe care o va aduce noul conducător, explică Pletosul.

— S-au dimpotrivă ca pe o risipă inutilă de apă, îi replică Bătrânul.

— Puţin mă interesează ce interpretare o să găsească ceilalţi, din moment ce încărcăturile nu vor fi detonate sub picioarele lor iar panica va fi evitată. Important e faptul că cei care au organizat totul o să ştie că pocnitorile nu sunt ale lor, rezumă esenţialul Kova. Problema o să fie în urmările pe care o să le aibă gestul nostru.

— Iar începem să ne văicărim, exclamă Pletosul cu o grimasă adresată lui Kova.

— O să aveţi tot timpul să vă înţepaţi, când totul o să se termine, interveni Bătrânul. Voi chiar nu puteţi renunţa la amabilităţile zilnice nici măcar într-o situaţie ca asta?

— A fost o întrebare retorică presupun, îi rânji prietenos Kova urmat imediat şi de Pletos.

— Gata. Să nu mai pierdem timpul la modul inutil. Eu plec împreună cu Kova iar Pletosul merge cu tine Bătrâne.

Cu rucsacii pe umeri se despărţiră în două grupuri. Bătrânul cu Pletosul plecară primii, strecurându-se prin mulţimea care continua să-şi îngroaşe rândurile. După câteva momente de aşteptare plecară şi ceilalţi doi în direcţia opusă.

Mulţimea continua să sosească în număr mare, aşa că era limpede pentru oricine că în curând accesul dincolo de cea de a doua barieră de control va fi restricţionat. Trebuiau luate măsuri de securitate pentru a evita busculadele de orice fel. Iar după cum se

îngroşau rândurile mulţimii, apropiindu-se periculos de marginile terasei, orice era posibil.

Înghesuiala era dublată de căldura soarelui care îşi trimitea din creştetul cerului văpaia dogoritoare. Întregul platou lăsa impresia unei oale de gătit gigantice în care se prepara o imensă supă umană.

Trecu aproape o jumătate de oră când în cele din urmă la un semn al Slujitorilor liniştea începu să se înstăpânească dinspre centrul platoului către marginile acestuia. Noul conducător urma să-şi facă apariţia.

Jocul Zeilor (VII)

– E imposibil! scutură din cap cu hotărâre căpitanul Birmaq la auzul veştii. Im-po-si-bil! repetă el sacadat, ca şi cum acest lucru ar fi anulat realitatea informaţiilor primite de la secund.

– Din păcate nu mai există nici un dubiu. Secundul Darius îşi întări răspunsul cu un gest caracteristic care îi trăda neputinţa – începu să se scarpine involuntar după urechea stângă.

Verificase de câteva ori funcţionalitatea comenzilor până să se convingă şi el că nu mai dispuneau de singurul lucru care îi putea ţine în viaţă în eventualitatea unei confruntări directe cu Gardienii de Sistem – viteza superioară de deplasare. Iar posibilitatea unei confruntări, după ultimele evenimente petrecute, prindea un contur din ce în ce mai vizibil.

În scurta perioadă de timp, cât îi trebuise să ajungă din sala de propulsie în cea de comandă, unde se afla căpitanul, încercase să identifice posibilele cauze ale pierderii avantajului pe care îl aveau asupra Gardienilor. Nu reuşise să dea de capăt problemei. Poate din cauza asta sunt doar un secund capabil să ducă la îndeplinire chiar şi cele mai absurde ordine dar nepregătit să ia o decizie importantă atunci când situaţia o cere sau să pătrundă dincolo de învelişul aparent al faptelor, se gândi el şi o umbră de amărăciune îi însoţi gândul.

Încrederea nezdruncinată în capacitatea căpitanului de a lua decizii corecte în orice situaţii era o consolare prea palidă pentru nemulţumirea de sine pe care o resimţea.

Căpitanul încerca să parcurgă aceiaşi paşi logici în care se încurcase secundul în încercarea de a se dumiri dacă cineva sabotase nava sau dacă aveau de a face doar cu o defecţiune tehnică.

– A mai avut cineva acces în sala de propulsie în afara personalului obişnuit? se interesă el în timp ce analiza mental ipotezele de lucru.

– În afara celor care deservesc sala, nimeni nu a intrat acolo. În afara lor, doar noi doi avem acces nelimitat, dar ar fi absurditate să ne bănuim reciproc, îi răspunse secundul.

– În situaţia actuală nimic nu mi se mai poate părea o absurditate, îşi muşcă colţul mustăţii Birmaq. Nu că aş avea vreo umbră de îndoială în ceea ce te priveşte, dar accesul în sală nu presupune neapărat forțarea prezenţei noastre fizice acolo ci doar cunoaşterea codurilor și de către altcineva.

Îşi trecu mâna peste faţă într-un gest care îi trăda oboseala:

– Oaspetele nostru s-a aflat vreun moment în proximitatea sălii?

– Accesul lui a fost restricţionat aşa cum am stabilit înainte de a-l îmbarca. În plus oamenii care asigură permanenţa în sală ne-ar fi anunţat imediat dacă cumva ar fi reuşit să se strecoare acolo.

– Dacă am putea stabili care dintre variante este corectă, lucrurile ar fi aproape rezolvate. Cu Gardienii pe urmele noastre o defecţiune ar fi o prea mare coincidenţă. Dar cine să fi fost?

Una dintre intrările în sală culisă lin. Noul venit începu să turuie rapid:

– Am găsit problema propulsiei. Unul dintre circuitele primare a fost distrus pur şi simplu. Intenţionat. Nu poate fi vorba de o defecţiune.

– Tebuie să aflăm imediat cine a fost, sări ca ars Darius.

– Calmează-te, îl potoli căpitanul. Găsirea vinovatului şi pedepsirea lui nu ne va salva vieţile. O să încercăm să aflăm cine a fost dacă situaţia ne-o va permite. Dacă a fost Angir, acum este prea departe, iar dacă a fost unul dintre membrii echipajului atunci ar fi trebuit să se gândească şi la consecinţe. Suntem cu toţii în acelaşi rahat, caracteriză plastic situaţia Birmaq.

– Da, dar...

– Priorităţile noastre sunt altele acum, îi tăie vorba căpitanul.

– Şi dacă şansele ne sunt potrivnice? nu se lăsă intimidat secundul de autoritatea lui Birmaq.

În privirea căpitanului sclipiră scântei de nervozitate, însă se abţinu. Bătând darabana încetişor analiză argumentul. În cele din urmă se hotărî:

– Bine. Cred că echipajul merită măcar această reparaţie. Darius, vei face o estimare a şanselor pe care le avem de a ieşi teferi din această situaţie. O să mă ocup eu de găsirea persoanei vinovate. Fiecare dintre membrii echipajului a trecut prin mâna mea la angajare. Aş putea spune că o parte din vină îmi aparţine şi mie.

– Şi dacă Gardienii de Sistem nu o să ne facă probleme? interveni ofiţerul de serviciu. Dacă Angir o să reuşească?

– Speranţe de doi bani, îi spulberă iluziile Birmaq. Se aşeză greoi în scaunul ofiţerului de serviciu. Ce bine ar fi mers acuma o pipă bine îndesată cu tutun...

Brusc îşi aduse aminte cuvintele preaonorabilului Poha: „eşti asemenea mie, căpitane, nu ai cum să negi lucrul ăsta”. Eventual ne asemănăm preaonorabile la calviţie dar în rest cu siguranţă suntem de părţi opuse ale baricadei. În toată povestea asta se simte mâna preaonorabilului. Cum ai reuşit să pui totul la cale? Şantaj?Mită?

Elimină rapid mita din calcul. Îşi cunoştea bine echipajul. Niciunul dintre membrii echipajului său nu era atât de inconştient încât să rişte să câştige un număr apreciabil de credite de care să nu se poată bucura niciodată. Chiar dacă erau Independenţi, asta nu

însemna că erau orbiţi de profitul cu orice preţ; mai ales când era vorba de alţi Independenţi.

În plus mai erau şi lucrurile pe care le învăţase. Fusese educat să chibzuiască orice afacere din toate punctele de vedere care i-ar fi adus un profit pecuniar dar îşi învăţase oamenii că profitul nu poate fi estimat numai în bani, simpla experienţă a unei afaceri reuşite sau mai puţin reuşite fiind un câştig în sine.

— Cine au fost ultimii oameni de serviciu în sala de propulsie? se interesă căpitanul. Să îi aduceţi imediat aici, continuă el fără să aştepte răspunsul.

Un tropăit greu de paşi se pierdu pe unul dintre culoarele de acces pe punte. Ofiţerul de serviciu plecase să execute ordinele căpitanului. O linişte apăsătoare se aşternu după plecarea acestuia. Cei rămaşi schimbau priviri după priviri dar nici unul nu îndrăznea să rupă tăcerea.

Speranţă amestecată cu îndoială – erau singurele sentimente ce puteau fi citite pe feţele tuturor. Singurele care le mai rămăseseră. Chiar şi secundul Darius, cel mai optimist dintre cei mai optimişti, îşi putea ascunde cu greu crisparea ce îi însoţea aproape fiecare gest, fiecare mişcare.

– Toată lumea să fie pregătită pentru orice eventualitate, transmise mai departe mesajul căpitanului secundul Darius cu o voce uşor crispată. Totul este posibil acum, mai murmură el.

Dinspre culoarul de acces se auzi, din ce în ce mai puternic, tropăitul apăsat al ofiţerului de serviciu, de data aceasta însoţit şi de alte mişcări uşoare de paşi. Unul după altul îşi făcură apariţia cei doi membri ai echipajului escortaţi din urmă de ofiţer.

— Nu l-am putut găsi pe inginerul de sistem, îi prezentă situaţia între două respiraţii şuierate ofiţerul. Nici nu am reuşit să-l contactez pe canalul personal. Probabil...

— Probabil că l-am găsit pe cel care ne-a băgat în acest bucluc, îl întrerupse căpitanul, făcându-i un semn că poate să-şi vadă de ale lui. Vezi, nici nu a fost aşa de greu pe cum credeai se întoarse el către Darius.

Acesta clătină uşor din cap, ca şi cum nu ar fi fost convins pe deplin de judecata căpitanului.

Birmaq se întoarse din nou către ofiţerul de serviciu şi îi ordonă cu o voce seacă lipsită de orice inflexiuni:

— Scanaţi întreaga navă şi aflaţi unde este.

Câteodată este de ajuns doar un singur gând, care dus la îndeplinire să schimbe un întreg univers. Câteodată e nevoie de mai puţin de o clipire de pleoape ca un întreg univers să se prăbuşească. Viaţa mea... universul meu...

Birmaq îşi privi palmele cu degetele răsfirate ca şi cum ar fi asistat neputincios la scurgerea materială a ultimelor clipe din viaţa lui.

...şi acum acest „câteodată” a ajuns şi la mine. Ciudat... nu mă aşteptam să fiu atât de relaxat. Mai trebuie să rezolv o singură problemă... Trebuie să aflu cine şi de ce ne-a trădat... chiar dacă probabil va fi ultimul lucru pe care-l voi face, dar trebuie să ştiu, indiferent cine a fost, de ce a făcut un asemenea gest.

— L-am localizat căpitane, se află în... încă în sala de propulsie, nu îşi ascunse mirarea ofiţerul de serviciu. Şi lucru şi mai straniu este singur acolo. Echipajul de serviciu se îndreaptă... încoace, continuă din ce în ce mai mirat el.

Odată cu ultimele lui cuvinte îşi făcură apariţia şi cei trei membrii ai echipajului de serviciu din sala de propulsie:

— Am venit aşa cum ne-ai cerut căpitane. Lio ne-a spus că e vorba de o urgenţă...

— Mda, nu e o urgenţă de fapt, îi potoli Birmaq. Vreau doar să stau de vorbă între patru ochi cu Lio.

Se îndreptă apoi zâmbind către Darius şi şopti numai pentru el:

— Ai văzut că nu a fost chiar atât de greu pe cât ne-am fi aşteptat. Câteodată faptele celorlalţi vin în întâmpinarea dorinţelor tale. Din păcate, conjunctura în care ne aflăm nu este una dintre cele mai fericite.

Continuă apoi, schimbându-şi doar tonalitatea vocii, cu mâna întinsă către el:

—Împrumută-mi şi mie arma ta, Darius. Este foarte posibil ca în timpul discuţiei cu Lio să fiu nevoit aduc unele argumente împotriva cărora nu va putea avea obiecţii. Şi te rog să faci lucrul acesta cât mai discret cu putinţă.

— Nu ar fi bine dacă te-ar însoţi cineva, căpitane? îl chestionă Darius în răstimp ce îi înmâna arma. Am sta şi noi mai liniştiţi, încercă el un argument timid.

— Nu ştii că o discuţie între patru ochi înseamnă doar o discuţie între două persoane, accentuă Birmaq cu zâmbetul pe buze ultimele cuvinte. Şi apoi, tu chiar crezi că o să se ajungă acolo, încât să o folosesc? Ţi-am spus doar, voi folosi ameninţarea cu arma ca argumentul meu suprem. Între timp, parcă aveai o îndatorire de dus la capăt. Vezi care sunt şansele noastre să scăpăm de aici teferi.

Zâmbi apoi nepăsător persoanelor aflate în încăpere, conştient că toate privirile erau aţintite asupra lui şi porni cu un pas apăsat spre sala maşinilor.

Lio... Lio...

Cele trei sunete, înlănţuite într-o şoaptă aproape palpabilă, şuierate cu dezamăgire îi readuseră în minte căpitanului Birmaq, un noian de informaţii, unele dintre ele însoţite de frânturi de imagini.

Cea mai veche dintre ele, înfăţişa un puştan cu numele de Lio, stând în poziţie de drepţi în faţa lui şi studiindu-l cu interes, fără pic de emoţii. De parcă rolurile erau inversate şi el urma să fie cel ce trebuia să se angajeze pe Rândunica. În timp ce la rândul lui îl privea cu interes, purtase un dialog scurt cu el însuşi, aducând argumente pro şi contra, în privinţa oportunităţii de a angaja pe cineva atît de tînăr într-un post cheie.

Referinţele, venite din partea unuia dintre apropiaţii săi erau excepţionale. Nu avea nicio umbră de îndoială, exceptînd poate vîrsta fragedă a lui Lio şi lipsa lui totală de experienţă. Dar nimeni nu se născuse învăţat, aşa că în cele din urmă îi ură bun venit în cadrul echipajului de pe Rîndunica.

În timp, crescuse lîngă el şi niciodată nu îi dăduse vreun motiv de nemulţumire. Se felicitase deseori pentru alegerea făcută, tânărul era un exemplu pentru ceilalţi atât în viaţa privată cât şi în plan profesional.

Ajuns în faţa intrării în sala motoarelor, căpitanul formă cu o mână sigură codul de acces. Nu avea niciun plan prin care să-l determine pe Lio să vorbească. Flerul său îi spunea totuşi că lucrurile se vor lămuri într-un final.

— Presupun că ai avut un motiv întemeiat pentru fapta ta, îl sfredeli cu privirea Birmaq pe tânărul inginer. Acesta nu părea deloc afectat de ceea ce se întâmplase.

— Trebuia să o fac. Nu am avut încotro, veni răspunsul.

— De ce ţi-ai trimis colegii pe punte? Vroiai cumva să continui cu stricăciunile? Îţi poţi imagina consecinţele actului tău? Birmaq îşi duse imperceptibil mâna la spate unde ţinea arma.

— Vroiam să discut numai cu tine, căpitane. Am bănuit că vei veni încoace când vei afla cine a făcut-o.

Birmaq se opri în faţa panoului de control şi începu să studieze stricăciunile. Fusese o treabă bine făcută. Reparaţiile ar fi durat cel puţin o săptămână.

— Dacă Angir nu o să reuşească, te poţi felicita pentru uciderea întregului echipaj, îi aruncă sarcastic Birmaq, întorcându-se spre el.

— Încă de la plecarea noastră de pe Sagius II ştiam că nu o să ajungem niciodată la destinaţie, ridică Lio din umeri cu resemnare. Decizia pe care am luat-o atunci mi s-a părut a fi cea corectă. Şi acum, de fapt cred acelaşi lucru.

— Explică-te, îi ceru căpitanul.

— Oricum, nu mai contează nimic acum, aşa că îţi voi spune tot, răspunse Lio. Lacrimi începură să curgă pe faţa lui, împietrită în

ură. Înainte de plecare am fost contactat de unul dintre oamenii preaonorabilului Poha. La întâlnirea pe care am avut-o cu el, mi-a dat să aleg — direct fără nicio altă introducere — între distrugerea navei şi a aşezărilor de pe Phoebius, planeta mea natală sau doar distrugerea navei. Când l-am refuzat prima oară m-a lăsat să urmăresc în direct distrugerea oraşului unde m-am născut. Toată familia mea locuia acolo.

Se opri ca să-şi şteargă lacrimile cu mâneca uniformei apoi continuă:

— De fiecare dată când urmam să spun nu, încă o aşezare avea să fie distrusă. Nu am mai îndrăznit să zic şi a doua oară nu. Preaonorabilul nu s-a străduit nici măcar să-mi ascundă că vom fi ucişi cu toţi. Mi-am dat seama că vorbea serios şi ar fi distrus până la ultima aşezare dacă continuam să-l refuz.

Birmaq se uită uluit în jurul lui în căutarea unui scaun pe care să se aşeze.nici în cele mai urâte coşmaruri ale mele nu credeam că poţi fi în stare de aşa ceva preaonorabile... Ce planuri au fost urzite, de vreme ce ai distrus o întreagă aşezare doar pentru a forţa un om să avarieze o navă comercială oarecare?

Brusc, sirenele începură să ţiuie:

— Suntem atacaţi de două navete ale Gardienilor, sosi şi mesajul care însoţi semnalele de alarmă.

— Vino cu mine pe punte, ridică vocea căpitanul ca să se facă auzit. Trebuie să evaluăm rapid şansele noastre de supravieţuire.

Jocul Zeilor (VIII)

« înapoi la articol

Jocul Zeilor (VIII)

Adrian Vlad Vicenţiu
adrianvicentiu@yahoo.com

Publicat Duminica, 17 Octombrie 2010, ora 10:10

— Cine este individul ăsta de fapt? se miră Kaan în momentul în care cei doi Slujitori de rang înalt care-i aşteptau într-unul dintre hangarele staţiei orbitale ce deservea Gardienii de Sistem, îşi plecară capetele în semn de respect în faţa lui Angir.

— Este noul conducător al Terrei, răspunse unul dintre Slujitori, iar cel de-al doilea îl completă imediat:

— Şi bine-nţeles viitor conducător al ordinului nostru.

Uimirea îl lăsă pe Kaan cu gura căscată în timp ce Angir reuşi să se stăpânească admirabil. Trecuse prin prea multe evenimente în ultima perioadă de timp ca să-l mai surprindă ceva.

Noul conducător al Terrei... Îmi place cum sună... Deci pentru asta am fost pregătit... Trebuie să strâng cât mai multe informaţii

înainte de a coborâ la suprafaţa planetei. Dar mai întâi, dacă tot am aflat care-i rolul meu aici să iau prima măsură.

Cu un gest aproape autoritar indică singura navă care se mai găsea în hangar, în afara celei pe care sosise:

— Presupun că aceasta este nava voastră.

Unul dintre cei doi slujitori înclină afirmativ din cap.

— Atunci aşteptaţi-mă acolo, îi expedie scurt. Aş dori să port o discuţie confidenţială, se explică el.

Folosise intenţionat tonul autoritar şi apoi rugămintea neştiind prea bine care urmau să fie de fapt relaţiile exacte dintre el şi Slujitori. Văzuse la viața lui câțiva conducători care erau lideri doar cu numele așa că nu strica să-și ia o minimă precauție. Aşteptă un moment până când cei doi interlocutori se îndepărtară la o distanţă suficient de mare pentru a mai putea fi auziţi, după care se întoarse către Kaan intrând direct în subiect:

— Ştiu că ai primit ordinul să distrugi „Rândunica”. Îl contramandez. Vei avaria nava în aşa fel încât să nu poată să ajungă mai departe de Pământ. De acolo nu va mai putea să plece niciodată. Chiar dacă o vor repara, vei avea grijă ca să nu părăsească Terra. Ai înţeles?

Kaan îşi muşcă buzele neştiind ce să zică. Rumegă câteva clipe noile ordinele apoi se hotărî:

— Nu pot să nesocotesc ordinele superiorilor. Va trebui să distrug nava.

— Nu eşti în măsură să hotărăşti tu ce trebuie făcut. Ai făcut destule greşeli pe navă, atât împotriva mea cât şi împotriva căpitanului Birmaq. Te-ai comportat mai mult decât prosteşte. Dacă nu vrei să iei calea vreunei închisori confederate de maximă siguranţă vei face exact cum am zis eu.

Angir era calm. Ştia că locotenentul Kaan se va supune ordinelor lui. Era doar o chestiune de timp până ce îl va convinge. Nu ştia însă că gândurile lui Kaan erau aceleaşi ca ale lui. Dar din alte motive.

Şi uite aşa nu va mai trebui să risc să avariez nava pentru a pune mâna pe stocul de făuritor de vise a căpitanului, îşi frecă în gând mâinile de bucurie Kaan. Sper numai să găsesc aşa ceva pe „Rândunica”.

Gândul că nu va găsi nimic demn de interesul său îl dezamăgi pe moment. Reuși totuși să nu se dea de gol:

— Atunci suntem chit, dacă voi îndeplini ordinele tale. Eu nu voi pomeni niciodată de faptul că nava nu a fost distrusă iar tu nu vei pomeni nimănui, niciodată despre cele petrecute pe „Rândunica”, răspunse cu o urmă de fals regret în voce.

— Avem o înţelegere, atunci, încheie Angir. Deocamdată. Birmaq chiar nu merită să dispară. Spre deosebire de tine. Îi întoarse spatele fără să-l mai salute şi se apropie de nava Slujitorilor.

— Cât durează până ajungem? se interesă Angir în timp ce urca la bordul navei.

— Aproximativ două ore standard terestre, Mesua, răspunse unul dintre Slujitori.

— Mesua? ridică întrebător din sprâncene Angir.

— Titulatura oficială sub care ve-ţi fi cunoscut pe Terra, ca lider al Slujitorilor şi conducător al acestei planete, îi răspunse din nou, respectuos, acelaşi Slujitor.

— Titulatura aceasta nu are cumva legătură cu vechile mituri care... Angir nu mai apucă să-şi termine vorbele. Cel de-al doilea Slujitor îl întrerupse nepoliticos:

— Exact. Are legătură cu unele dintre vechile religii de aici. Deşi sunt puţini cei care mai ştiu ceva despre ele. Iar unii dintre predecesorii tăi numai lideri religioşi nu au fost, dacă mă înţelegi ce vreau să spun...

Angir remarcă atitudinea ostilă a acestuia dar nu comentă nimic. Încă nu era cazul să facă uz de autoritatea cu care urma să fie investit.

— Iar rolul meu în calitate de Mesua este...

Aşteptă câteva momente răspunsul, până când antipaticul – cum se hotărâse să-l numească – îi preluă vorbele:

— ...este posibilitatea de a face tot ceea e vrei, în limitele directivelor trimise din afară. Practic eşti stăpânul absolut al planetei. Binenţeles trebuie să respecţi, cel puţin de ochii pământenilor şi perceptele ordinului nostru.

Pe toată pulberea stelară, zâmbi mental preţ de câteva secunde Angir.

Apoi realiză brusc în ce se băgase şi se cutremură. Cum poţi oare să iei pur şi simplu un individ, fie el şi instruit dar total neavizat, şi să-l numeşti conducătorul unei planete întregi? Eventual să-ţi permiţi şi luxul unui eşec... De ce pârghii trebuie să dispui pentru a trece peste toată birocraţia Confederaţiei? Şi cum de nu am aflat nimic despre acest ordin ciudat al Slujitorilor sau cum s-or mai denumi ei deşi datele din Biblioteca Centrală Confederată erau destul de bine actualizate. Nu poţi să treci aşa uşor peste o organizaţie religioasă care controlează practic o planetă întreagă din spusele celor doi. Nu ai cum să o faci să dispară... Gândurile şi temerile se îngrămădeau unele după altele în timp ce începuse să întrezărească dimensiunea puterii lui Poha. Se părea că ea nu avea niciun fel de limite... A avut dreptate preaonorabilul, dacă ne vom întâlni şi a doua oară voi fi un om mort.

Tot atunci realiză şi ceea ce vroise să-i comunice căpitanul Birmaq. Întreaga Confederaţie este o închisoare... Oare chiar este o închisoare sau doar atâta i s-a permis căpitanului să vadă din ea?

— Un mic amănunt ce nu trebuie omis, chicoti antipaticul provocându-i o tresărire în momentul în care se opri lângă el. Când vei coborî acum trebuie să-ţi aminteşti că pământenii nu cunosc zborul, aşa cum îl ştim noi. Intrarea ta pe scenă va reprezenta pentru ei unul dintre elementele de natură divină ale persoanei tale. Deasemenea va trebui să fii pregătit să le spui câteva cuvinte, ca un adevărat conducător ce eşti, chicoti el din nou. Era întradevăr antipatic.

— Ai pomenit ceva despre ordinele venite din afară. Din partea cui?

— Aş fi fost dezamăgit dacă nu ai fi întrebat, rânji cu gura până la urechi slujitorul. Devenise deja nesuferit. Va trebui să am grijă de el la fel ca şi cu Kaan. Toţi cei dinaintea au întrebat lucrul acesta şi la toţi le-am răspuns la fel. Habar nu am...

— Şi atunci de unde voi şti că ordinele sunt cele corecte şi vin din partea cui trebuie? îl încercă Angir, deși avea deja o certitudine fantastică în ceea ce privește persoana de la care urma să primească ordinele.

— O să-ţi dai seama, nu-ţi fă tu griji pentru asta. Toţi au ştiut. Cineva te-a trimis aici, nu? îi explică el. Iar cei care au crezut că odată ajunşi aici nu mai pot fi atinşi, bummm... slujitorul îşi însoţi expresia cu un gest sugestiv, s-au evaporat înainte să-şi dea seama ce se întâmplă cu ei.

— Mai sunt şi alte mărunţişuri de genul acestora, pe care trebuie să le aflu acum? întrebă sarcastic Angir.

— Ar mai fi ritualurile de autosacrificiu dar eu nu ştiu prea multe amănunte tehnice despre ele. Cert este că au loc în funcţie de Mesua pe care-l avem sau depind de ordinele care-ţi parvin din afară. O să cunoşti şi Slujitorul care se ocupă de partea asta, iar el îţi va da mai multe amănunte.

— Şi cine dintre voi îmi prezintă ordinele?

— Nimeni dintre Slujitori nu are acces direct la ele. Numai tu poţi vedea ce conţin plăcile-misivă trimise. Eu doar ţi le livrez, îi spuse Slujitorul.

— Bine, îmi sunt suficiente informaţiile acestea pentru început. Când plecăm?

— Suntem deja pe drum, îl informă celălalt slujitor. Tăcuse aproape tot timpul.

Angir îşi întoarse privirea către hublou. Ceea ce vedea era de-a dreptul fantastic. Nu mai fusese, cei drept, niciodată într-o astfel de postură, dar putea pune rămăşag că până şi căpitanul Birmaq, de exemplu, care-şi petrecuse aproape întreaga existenţă numai în

spaţiu şi care călătorise de nenumărate ori pe această rută era impresionat de ceea ce i se oferea privirii.

Pe măsură ce se apropiau, pământul se dezvăluia în toată splendoarea sa. Arăta ca un glob colorat, suspendat în spaţiu întunecat. Perne mari de nori îl înconjurau, obturând pe alocuri priveliştea oceanelor şi a continentelor. Drapat în verde şi albastru, clocotind de viaţă şi de mistere deopotrivă, Terra îl aştepta. Se apropiau dinspre partea dominată de noapte, astfel încât în momentul în care soarele îşi făcu apariţia, pentru un scurt moment de timp, Angir avu impresia că cineva aprinsese un foc uriaş undeva la suprafaţa lui.

Dar tot atunci, strecurîndu-se în minte odată cu măreția priveliștii Angir avu sentimentul unui pericol nebănuit care-l ameninţa. Nu era vorba de nicio ameninţare concretă, imediată, dimpotrivă se afla într-o postură la care mulţi alţii nici măcar nu puteau visa. Ceva însă îi spunea că ceea ce îl aştepta acolo, jos îi va schimba definitiv existența. Scutură din cap cu hotărâre, ca şi cum acest lucru putea alunga gândurile sumbre care îl măcinau. Trebuia să se concentreze asupra discursului de inaugurare pe care urma să-l susţină.

Mulţimea amuţise. Pe întreg platoul mii de capete erau întoarse către cer, mii de perechi de ochi scrutau cerul pe care deocamdată doar soarele strălucea. Apoi se auzi primul strigăt urmat la scurtă vreme de altele. Un punct negru la început, ce căpătă rapid formă şi mărime, îşi făcu apariţia. Ajuns la o înălţime de aproape 500 de metri ovoidul ciudat se opri plutind leneş într-un balans stânga-dreapta ca o mişcare lascivă din şolduri. Un tub de lumină strălucitoare alcătuit din spirale albe opri nava din balans, fixând-o în capătul superior al acestuia ca o insectă ciudată prinsă într-un ac strălucitor.

Angir păşi hotărât în interiorul turboliftului ce urma să-l ducă la suprafaţa planetei. Zâmbetul plin de încredere pe care şi-l impuse nu dispăruse, chiar dacă trecuse mai mult de o oră de la momentul preluării lui de către nava Slujitorilor. Nu avusese o problemă deosebită în a-şi creiona discursul — era unul din multele lucruri pe care le învăţase în cursul pregătirii sale — iar modul de decurgere a ceremonialului de investire i-l prezentase deja Slujitorul cel tăcut.

Turboliftul se opri undeva la câţiva metri deasupra solului permiţându-i să păşească cu uşurinţă pe platforma special amenajată cu acest scop. Angir îşi lăsă privirea să îmbrăţişeze toată mulţimea de pe platou. Se întoarse cu mâna ridicată în semn de salut, parcurgând un cerc complet astfel încât toţi cei prezenţi să-l vadă, iar el la rândul lui să-i salute pe toţi.

Ciudat, nu simţea niciun fel de emoţie sau trac deşi se afla pentru prima oară în faţa unui asemenea număr de oameni. Dimpotrivă, mintea îi era asaltată de informaţii acumulate în lunga

perioadă de pregătire petrecută pe Sagius II. Înlătură rapid tot ceea ce nu-i era de folos în situaţia de faţă şi se pregăti să se adreseze oamenilor. Prima impresie contează.

— Pământeni, bine v-am găsit. Vocea îi era purtată cu uşurinţă deasupra platoului, aşa că el bănui existenţa unor aparate care îi preluau vorbele şi pentru cei aflaţi în zonele mai îndepărtate.

— Mesua! Mesua! Mesua! Corul de răspuns al mulţimii sună ca un tunet peste ultimele lui cuvinte.

— Mă aflu aici, prin voia celor atotputernici, drept noul vostru conducător, reluă Angir. Se ferise intenţionat să folosească termenul de Mesua. Timpul urma să dovedească în ce măsură va merita să poarte acest nume. Timpul şi cei atotputernici, îşi aminti brusc cu un fior de preaonorabilul Poha. Ascultaţi ce vă spun vouă, pământeni! reluă el. O nouă eră începe astăzi, acum! O nouă eră în care, împreună, pentru slava celor atotputernici, vom schimba faţa acestui pământ. O nouă eră în care…

Se opri brusc cu privirea aţintită în jos. Ce le vorbesc oare acestor oameni? La ce să le spun să se aştepte, când nici eu nu ştiu ce am de făcut? Ce eră au de gând cei atotputernici să înceapă cu noi toţi la un loc? Nu pot să fac asemenea promisiuni deşarte…

Nu se auzea niciun murmur, nicio şoaptă. Toţi aşteptau într-o tăcere respectuoasă ca noul Mesua să termine ce avea de spus.

– ...în care lumina vremurilor ce vor urma se va pogorâ asupra vieţilor noastre. Acesta va fi crezul meu până...

Îşi întrerupse pentru a doua oară discursul din cu totul alte motive. Patru explozii putenice, în patru puncte diferite ale platoului, se succedară rapid acoperindu-i vocea. Încet, încet, ca nişte bătrâni obosiţi, trei dintre cele patru colectoare de apă ce străjuiau zona se prăbuşiră la pământ în exteriorul platoului. Cel de-al patrulea colector stătu în cumpănă câteva momente, pentru ca în cele din urmă să se încline înspre mulţimea aflată în stânga lui Angir.

Busculada se produse imediat. Cei aflaţi pe traiectoria colectorului începură să fugă din calea acestuia năpustindu-se în zonele învecinate deja aglomerate. Câţiva dintre ei, mai puţini norocoşi, nu mai reuşiră să se salveze, fiind striviţi pe loc. Apa strânsă se revărsă vijelios la început, ajungând până aproape de mijlocul platoului. Strigătele celor aflați în acea zonă aprinseră scînteia haosului. Panica începu să se instaleze rapid.

Angir își dădu seamă că dacă nu intervenea imediat, lucrurile aveau să scape de sub control.

După câteva momente de uluială, cauzate de surpriza exploziilor, doi dintre Slujitorii care aveau în grijă securitatea platoului, se cățărară rapid pe platforma unde se afla Angir aruncându-se asupra lui pentru al proteja de un eventual atac. Formând un scut

uman încercară să-l îndepărteze de pe platformă unde reprezenta o țintă vizibilă pentru oricine.

– Nu sunteți în siguranță aici, se scuză unul dintre ei pentru modul în care interveniră. Un al doilea atac poate veni în orice moment. Exploziile probabil au fost doar o momeală pentru deturnarea atenției de la principala țintă.

– Nici nu am ajuns bine și cineva mă vrea deja mort? Fără să știe nimic despre mine? se miră Angir cu voce tare.

– E de ajuns să știe pe cine reprezentați, îl luă gura pe dinainte pe celălalt Slujitor. Se înroși imediat la față. Se vedea pe el că deja regretă răspunsul aruncat în pripă.

– Dacă cineva mă vroia mort eram deja până acum, îi răspunse Angir. Ridicați-vă de pe mine. Ceea ce trebuie să fac acum este să calmez cumva lucrurile, în niciun caz să fug. Există vreo mașinărie care îmi amplifica cuvintele?

– Da, veni răspunsul sec. Nu știu dacă nu cumva a fost afectată de explozii, dar există.

– Și cum o fac să funcționeze? Trebuie să calmez oamenii. Angir își aranjă hainele în timp ce se ridică de pe jos.

– E de ajuns să vorbiți de pe platformă. Captatorul este setat să preia și să amplifice doar cuvintele unei anumite persoane pe baza timbrului vocal. Dar eu nu sunt sigur că ar trebui să...

Angir nu-l lăsă să-și termine vorbele. Privirea i se întunecă. Mulțimea începuse să se înghesuie către singura ieșire de pe platou. Bariera de control instalată acolo nu avea cum să mai reziste mult. Își adună toată voința în vocea care bubui peste platou:

– Nimeni să nu mai facă un pas! Opriți-vă acum unde sunteți!

Un scurt circuit se produse în mulțime. Valurile umane care se loveau de bariera de control se calmară brusc ca și cum o mână invizibilă iar fi imobilizat pe toți. Ici-colo, oamenii se mai agitau în mici grupuri, dar catastrofa ce urma să se întâmple fusese evitată aproape în mod miraculos. Chiar și cei doi Slujitori care se pregăteau să se arunce din nou asupra lui, se opriră înghețați, ca și cum Angir pusese stăpânire pe voințele lor.

– Ascultați... se auzi asurzitoare din nou vocea lui Angir. Oricine a fost persoana sau grupul care a pus la cale exploziile, va răspunde în fața mea pentru asta. Și pentru nevinovații de acolo care nu au avut nicio șansă, arătă cu mâna trupurile neînsuflețite care se aflau în preajma colectorului. Nu au avut nicio vină că au venit astăzi aici, fără să știe că va fi și ultima zi din viața lor. Toate aceste vieți curmate au un preț, iar el va fi plătit de cei care sunt răspunzători pentru ele.

Se opri o clipă pentru a vedea efectele vorbelor lui. Pentru moment, atenția mulțimii fusese deturnată către victimele prinse de

colector. Știa că lucrul acesta nu avea cum să dureze mult, așa că trebuia să profite de el.

– Ceremonia s-a încheiat. O să vin chiar eu la bariera de control pentru a mă asigura că toată lumea va părăsi fără incidente platoul.

Coborî de pe platformă și începu să înainteze prin mulțimea care se retrăgea respectuasă din calea lui, pe măsură ce înainta înspre barieră. Simțea apăsarea miilor de priviri ațintite asupra lui.

După câteva ore, platoul și drumul de acces erau deja pustii. Ultimii întârziați mai zăboveau încă la periferia orașului Bree dar majoritatea mulțimii se dispersase care încotro. Angir zâmbi. Trecuse cu bine primul test în calitate de Mesua. Nu se mai întregistrase nicio victimă, busculadele fuseseră evitate, toată lumea plecase în liniște de pe platou așa cum promisese. Parcurse pe jos, tot drumul înapoi, alături de oficialități, care acceptaseră cu grimase pe post de zâmbete, propunerea lui de a merge în urma mulțimii pentru a evita orice alt incident. Era obosit dar mulțumit.

Ziua însă nu se terminase. Trebuia să ajungă în capitala Gase, aflată la câțiva zeci de kilometri de Bree, după cum îl informase unul dintre Slujitori. Era familiarizat cu unitățile de măsură pământești însă nu și cu mijloacele de deplasare existente. Remarcă imediat, la vederea transportorului blindat care-l aștepta, că nivelul tehnologic de pe Terra era mult inferior celui de pe Sagius II. Nu-l deranjă prea tare acest lucru. Abia am timp să mă odihnesc puțin și să-mi pun gândurile în ordine.

Deși în exterior arăta ca o mașină de luptă Angir descoperi un adevărat lux înăuntru. Ca pentru un adevărat lider, remarcă mulțumit în timp ce se afundă comod într-unul dintre fotolii. Abia după ceva vreme, când se depărtaseră apreciabil de Bree, își aduse aminte de ultima imagine, zărită în timp ce ușile transportorului culisau lin închizându-se. Nu cred că pot fi ei. Și totuși... dacă este așa? Calculă probabilitatea ca obiectul de pe cer pe care-l zărise în ultima clipă să fie chiar Rândunica și cu acest gând își fixă una din prioritățile de a doua zi. Trebuia să afle ce s-a întâmplat cu căpitanul Birmaq și restul echipajului.